HALKIN SESİ

1 Temmuz
1975
200 Kuruş
12

Tarihi yaratan biricik güç halktır

SIKIYÖNETİME SON !

KAHROLSUN AMERİKANCI CEPHE İKTİDARI

KAHROLSUN FAŞİST SALDIRGANLAR !

HALK POSTASI

Kitlelerin öğretmeni olmadan önce, öğrencisi olun

HAK ARAYANLAR FAŞİSTLERİN SALDIRISINA UĞRUYOR

Divriği Madenleri Müessesesi Türk sanayiinin temel hammaddesi olan demirin çıkarıldığı yerdir ve 1100 işçisi vardır. Özel şirketler ise şunlardır: Koç'a bağlı Demir Eksport, Döner Kardeşler, Tiskolar, Samlar. Bunlar tamamen Divriği'yi işgal etmiş durumdadırlar. Şirketler iptidai şartlarda işçi çalıştırmaktadırlar.

İşçiler bugüne kadar sarı sendikaların, Türk-İş'in baskısı altında haklarını arayamamışlardır. Divriği'de hiç bir zaman grev olmamıştır. Fakat son zamanlarda görülen Türkiye proletaryasının uyanış hareketi Divriği'de de görülmüştür. Yine de sarı sendikadan kurtulamadı işçi. Çünkü işçinin seçtiği ilerici sendika da Tunç'a eşlik etti.

Sömürüldüğünü söyleyip hak arayan işçiler faşist köpekler tarafından tartaklanmaktadır. Son olarak kahve önünde bir arkadaşımız tartaklandı. Dövülen arkadaşımız yalnız değildir. Faşistlere gereken cevabı vereceğiz.

...vrim KIZILOK

DEVLET KUVVETLERİ HEP AĞALARIN ARKASINDA

Yıllarca kürt halkı üzerinde yapılan baskılar faşist hükümetler tarafından devam ettirilmektedir. Sarız ilçesinin küçük Söbeçimen köyü halkı da bu tip baskılara maruz kalmaktadır..

Faşist Sarız Kaymakamı ve faşist teğmen bir araya gelerek, küçük Söbeçimen köylülerinin bir asırdan beri kullandıkları toprakları, büyük toprak sahiplerine vermeye çalışmakta ve bu iş için de Kuşçu köylülerini kullanmaya çalışmaktadırlar.

1967 yılında, Kaymakamın tertipleri sonucu yayla işgal edilmiş, fakat köylüler direnerek ve silahla karşı koyarak yaylalarını geri almışlardı. Şimdi bu yaylaya yeniden el koymak istiyorlar. Yargıtay mahkeme kararını bozduğu halde ve yaylayı köylülere verdiği halde mahkemenin kararı yine eskisi gibi olmuştur.

Biz, küçük Söbeçimen devrimci köylüleri olarak mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz.

Sarız'dan devrimci bir köylü

SESİMİZİ SİZE DUYURUYORUZ

Biz yurdun unutulmuş bir küçük kasabasında okumakta olan liselileriz. Yurdumuz üzerinde kara bulutlar gibi ağırlaşan emperyalizm ve faşizm bizim de gözlerimizin açılmasına sebep oldu. Yurdumuz halklarının çocukları olarak geleceğimizin yaratılmasında unutulmuş, horlanmış bizler de etkili olmak istiyoruz. Ve sesimizi size duyuruyoruz.

Köylerden gelip binbir güçlükle okumamız, kira evlerinde yatacaksız yiyeceksiz yaşamamız, ev hizmetleri görmemiz, sonra da artan vakitlerde kitaplarla meşgul olmamız ne kadar zor. Lisemizde yeterli sayıda öğretmen olmadığı halde Üniversite giriş sınavlarında büyük kentlerdeki liseli arkadaşlarımızla eşit tutuluyoruz. Üniversitelere giremeyenler bizler oluyoruz. Girsek bile, halkın sorunlarına eğilmemiz iplere çekilmemize, kurşunlanmamıza, zindanlara tıkılmamıza yarıyor. Yetsin artık bu zulüm, bu zorbalık. Yılmıyoruz. Faşizme emperyalizme karşı derginizi mihenk taşı olarak kabul ediyoruz. Sesimizin yurt köşelerine iletilmesinde yardımlarınızı bekliyoruz.

Yaşasın Türkiye Halkları!
Yaşasın Devrim Yolumuz!
Yaşasın İşçinin, Köylünün, gençliğin ve tüm devrimcilerin çelikten birliği!

Ulukışla'dan bir öğrenci

DIVRİĞİ'DE NELER OLUYOR

Divriği demir madenlerinde halk düşmanlarının maskeleri birer birer düşüyor. Başta sahtekâr, geldiği sınıfa ihanet eden satılmış, eski sendikacı, yeni MHP'li Hayber Bozkurt olmak üzere Kemal Yüksel, Muhasebeci Kadir Leblebici, Ali Hastaoğlu, Nusret Karataş, Kemal Budak, Nurettin Tomaç gibileri halk düşmanı suratlarını artık gizlemiyorlar. Özellikle sahtekâr MHP'li Hayber Bozkurt'un işçi - köylü düşmanlığını herkes biliyor.

Bir işçi arkadaş gerçeği şöyle dile getiriyor:

Sarayları biz kapattık,
Osmanlıyı dışarı attık
Nice Türkeşleri yuttuk
Bize faşist dayanır mı?

Kendileriyle konuştuğumuz işçi arkadaşlar, uğradıkları haksızlıkların saymakla bitmiyeceğini belirterek, kısaca şunları söylediler: «İşe girmek çok zor. Torpilli olmayanlar, adamını bulmayanlar işe giremiyor. Yoksul köylülerin çoğu işsiz — güçsüz gezdiriliyor. Madendeki yüksek memurlar lüks kaloriferli lojmanlarda otururken, bizler de kiralarda sürünüyoruz. Siteye çok yakın olduğu halde, Ali Kilit mahallesinin bazılarına elektrik verildiği halde çoğumuza verilmemiştir. Genellikle yüksek memurlara yağ çekenlere ve torpilli olanlara verilmiştir.

İşletme bir işçiye bir ton odun ve yarım ton kömür vermektedir. Buna karşılık bir kaloriferli daire için 30 ton kömür ve 25 ton odun yakılmaktadır. Bunlar haksızlık değil de nedir?

Ayrıca işletmenin arabaları birkaç çıkarcının elinde olup, bunlardan işçi ve yoksul köylüler yararlanamamaktadırlar. Sürünen bizler, saltanatı sürenler de onlar... Bakalım bu saltanat ne zamana kadar sürecek...

Çamşıklı bir aşık şöyle diyor:

Ziniski demir köprüsü
Çok moderndir yapısı
Suyu elektiriyi arabası
Güzel ama kimler için?

Ertekinim akılsız kafa
Cürek işçiye — köylüye cefa
Para hayat, zevki sefa...
Güzel ama kimler için?

DİVRİĞİ DEMİR MADENLERİ ZENGİNLERİN ÇİFTLİĞİ OLDU!

Işletmeye çalışmak için baş vuran, yoksul halkın evlâtları geri çevrilmekte, buna karşılık Ahmet SAVAŞ gibi zenginlerin çocukları yüksek maaşla işe alınmaktadırlar. Onlar kendilerine hizmet edecekleri işe almaktadırlar. Okula devam eden yoksul bir arkadaş, okul masraflarını karşılamak üzere işletme avukatına başvuran dilekçesinde, «Maden bizim topraktan, su bizim topraktan kendi toprağımızda çalışmazsak nerede çalışırız? Sizlerden iş istiyorum» diye yazmıştır. Bunun üzerine faşist Kemal Yüksel arkadaşı anarşist diye ihbar ederek yakalattırmışlar.

Bu halk düşmanları ne yapmak istiyorlar? Onlar halktan yana ne varsa ona saldırmaktadırlar. Ama biz devrimciler bunlardan asla yılmayız, Çünkü biz gücümüzü milyonlarca halktan alırız. Faşistler ise bir avuç sömürücü zalimdir. Onlar tıpkı geçmişte olduğu gibi mutlaka yıkılacaktır.

DİVRİĞİ HALKININ TALEPLERİ ŞUNLARDIR

1 — Yoksul köylülerin ve sakatların işe alınması

2 — Ali Kilit mahallesine elektrik ve su verilmesi

3 — Çamşık, Çukurören, Güneş ve Yağbasan madenlerinin açılarak herkese iş sağlanması,

4 — Cürek'teki faşist Kemal Yüksel ve diğerlerinin işlerine son verilmesi...

5 — Akord işçilerinin devamlı kadroya alınması,

6 — Erzincan — Çetinkaya arası çalışan ama Divriğili zenginler tarafından kaldırılan Banliyö treninin yeniden sefere konmasını talep ediyoruz.

Divriğili bir devrimci

Eleştiri Özeleştiri

Bu sayımızdan itibaren gerek HALKIN SESİ'nin son sayılarına yöneltilen eleştirileri, gerekse geçmiş dönemde yayınlanan yayınlardaki hatalı görüşlerin eleştirilerini yayınlayacağız. Bütün okuyucularımızın bu eleştiri ve özeleştiri çalışmasına katılmalarını dileriz.

İŞÇİ KOYLÜ GİBİ BİR GAZETE ÇIKARILMALI

HALKIN SESİ Dergisini her zaman alıyorum. Fakat bazı yerlerini anlayamıyorum. Yalnızca ben mi, diğer arkadaşlar da... Bizler bazı kelimelerin anlamlarını bilmiyoruz. Revizyonizm, troçkizm gibi terimlerin manaları açıklanmalı.

Derginin .. sayısında Sovyetler Birliği'nde Kapitalizme Geri Dönüş diye bir yazı serisine başlandı. Dünyada kapitalizme geri dönüş mukadderdir fikri de yayılmak istenmektedir. Sosyalist ülkelerdeki kültür ihtilâli ve geri dönüşe karşı verilen mücadeleler anlatılsa iyi olur.

Başyazıda «Sıkıyönetim mahkemelerinde halkımızın faşizme karşı mücadelesi yargılandı» deniyor. Bence böyle demek yanlış. Sanki halkımız faşizme karşı mücadele etmekle suç işlemiş ve faşistler tarafından yargılanmış gibi oluyor. «Faşizme karşı mücadele eden devrimciler ağır cezalara çarptırıldılar» dense daha iyi olurdu.

Kitleler için İŞÇİ - KÖYLÜ gibi bir gazete çıkarılsa çok iyi olur. Çünkü HALKIN SESİ zor okunuyor, anlaşılması güç.

Ahmet UÇAR
İŞÇİ

HALKIN ANLAYACAĞI DİLDEN YAZALIM

İşçilerle köylülerle ve (ar gelirli ezilen tüm emekçiler) tüm kitlelerle daha iyi bağlar kurabilmemiz için dergimiz HALKIN SESİ'nde de öztürkçe yazmalıyız. Eğer değişmeden yazılması gereken terimler varsa bunların anlamlarının parantez içinde yazılması çok yararlı olur. Meselâ: Proletaryanın karşılığı olarak işçi sınıfı, işçi - köylü ittifakı yerine «dayanışması» demek daha doğru olur.

Bir İşçi
Ortaköy — Ödemiş

YOLLADIĞIMIZ HABERLER NEDEN ÇIKMIYOR

Ben İstanbul Topkapı Bölgesinde çalışan bir işçiyim. Ben ve başka işçi arkadaşlarımın Halkın Sesi'ne bir eleştirimiz var.

Bölgemizdeki fabrikalar ve buralarda meydana gelen direnişler hakkındaki haberler dergimizde yer almıyor. Buna örnek olarak, Teknik Cam, Topkapı Şişe ve Gamak'taki olaylarla ilgili olarak yazdığımız haberleri gösterebiliriz. Biz bu haberleri niçin HALKIN SESİ Dergimize yazıyoruz?

Birincisi, kendi mücadelemizi diğer işçi arkadaşlarımıza duyurmak ve tek tek fabrikalardaki direnişleri ve olayları yalnızlıktan kurtarıp bütün işçilerin ve halkın meseleleri haline getirmek için...

İkincisi, kendi pratiğimizden çıkardığımız dersleri ve sonuçları HALKIN SESİ vasıtasıyla aktarmak. HALKIN SESİ böyle haberleri basmakla aynı zamanda kitlelere yol gösterme görevini de yerine getirmiş olacak. Örnek olarak uzun süredir devam eden Gamak direnişlerini ele alalım. Bu konuda haber yazdığımız halde HALKIN SESİ'nde tek bir kelimeyle dahi sözü edilmeyen bu direniş Topkapı bölgesinde bütün işçi arkadaşlar tarafından ilgi ile izlenmekte ve desteklenmektedir. Sağmalcılar'ya da Esenler'e giden minibüslerde, Gamak olaylarını konuşan arkadaşlara her gün raslamak mümkün. HALKIN SESİ de bu konudaki haberlere yer vermeli, bu direnişteki ders alınacak doğru ve hatalı yanları bizlere göstermelidir.

Üçüncüsü, yazdığımız haberlerin dergimizde çıkması bizleri HALKIN SESİ'ne daha çok bağlamakta ve onun mücadelesini daha çok benimsememize yol açmaktadır. Yazdığı bir haberin dergide çıktığını gören bir arkadaş, haber toplamak ve yeniden yazmak istemektedir.

Gönderdiğimiz haberlerin neden çıkmadığını tam olarak bilemiyoruz. Fakat aynı zamanda cereyan eden daha önemsiz olaylara da yer verildiğini görüyoruz. Eğer yer yetmiyorsa arkadaşlar tercihlerini yaparken, hangi haberlerin daha önemli olduğunu düşünmelidirler.

Ayrıca HALKIN SESİ, bizlerden gelen haberleri karşılamaya yetmiyorsa bizler, eskiden çıkan İŞÇİ - KÖYLÜ tipinde gazetenin çıkarılması için çalışmaya da hazırız. HALKIN SESİ bu talebi de dikkate almalı ve bu ihtiyacın karşılanması için seferber hareket etmelidir.

Topkapıdan bir işçi

HALKIN SESİ

HAFTALIK DERGİ

- Sahibi: İLKER SÜMERKAN
- Sorumlu Yazı İşleri Md: ERHAN ÜNSAL
- Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11, Cağaloğlu, İstanbul
- Yazışma ve Abone Ad: P.K. 1112, Sirkeci, İst.
- Dizgi, tertip, baskı ÖZGÜR Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi
- ABONE ŞARTLARI Yurtiçi: yıllık 100, altı aylık 50 TL Avrupa (uçak): yıllık 150, altı aylık 75 TL
- İLAN ŞARTLARI Santimi 30 TL • Yayın ilanı çerçevesi 100 TL
- İSTANBUL DAĞITIMI Fuat Büte
- İSTANBUL DIŞI TÜRKİYE DAĞITIMI Hürriyet Gazete Dağıtım

Kahrolsun Canilerin ve Katillerin Faşist iktidarı!

«Caniler ve katiller hükümette.» Ecevit Gerede konuşmasında böyle söylüyordu. Aynı kanıyı bütün halk paylaşıyor. MC hükümeti, her gün yeni bir cinayet işliyor. Polis, Türkeş'in komandoları ve MSP'nin yobaz saldırganları tam bir işbirliği halindedir. Elli yıllık Cumhuriyet tarihi boyunca hiç bir iktidar, büyük burjuvazi ve toprak ağaları arasındaki gerici ittifakı, bugünkü kadar açık bir şekilde temsil etmemişti. Layik ve Atatürkçü maskeli işbirlikçi patrondan, tasması ABD emperyalizminin elinde olan ırkçı - turancısına ve şeriatçı toprak ağası ve tefecisine kadar, hükümet içinde hepsinin ayrı temsilcisi var.

BAYRAMLARDA «ATATÜRKÇÜ» HALKA SALDIRIRKEN MUKADDESATÇI VE TURANCI

Bazı ayrılıklar kimseyi aldatmamalıdır. Yabancı tekellerin ve bankaların işbirlikçisi Sabancılar, Yaşarlar, Haslar, Koçlar ile meşhur toprak ağaları Celal Bucaklar, Kasım Ekenler, Fahri Tanmanlar, Küfrevi, Taği ve Ensari şeyhleri, emekçi halka karşı daima «kutsal» bir ittifak içinde olmuşlardır. Bürokrasinin tepesinde oturan kodamanlar, NATO'cu paşalar, yüksek idareciler ve polis şefleri bu ittifakın üçüncü ayağını oluşturmuştur.

Bu ittifak bir eliyle kokteyllerde emperyalist tekellerin ve devletlerin temsilcileriyle kadeh tokuştururken, diğer eliyle muska yazmıştır. Bir eliyle on binlerce dönüm toprağın başında kamçı sallarken, diğer eliyle Turan E. meksizleri, Taylan Özgürleri ve en son Diyarbakır'da Mehmet Aytekinleri kurşunlamıştır. Bir eliyle NATO ve ikili anlaşmalara imza atarken, diğer eliyle MİT işkencehanelerinde devrimcilere elektrik cereyanı vermiştir. Bir eliyle Kore savaşına asker gönderilmesine parmak kaldırırken, diğer eliyle yurtseverleri zincire vurmaktadır.

Bu ittifakın temsilcileri, resmi nutuklarda ve bayramlarda Atatürkçü geçinir, Saidi Nursi'nin sakalını öperken nurcudur, salonlarda batıcıdır, zorba sürülerini eğitirken ırkçı - turancı veya mukaddesatçıdır. «Atatürkçülüğü» kimseye bırakmıyan Feyzioğlu, halka kurşun sıkacak polis memurlarını en çok İmam - Hatip mezunları ve Türkeş'in Bozkurtları arasından bulabileceğini gö rüyor. İstanbul'un kibar patronları, köylük bölgelerde ağaların, şeyhlerin, hacıların - hocaların hakimiyetine dayanıyor. 12 Martın «layik ve batıcı» paşaları, MİT işkencehanelerini ve sıkıyönetim zindanlarını, ancak turancı subaylara ve nurcu askerlere emanet edebiliyorlar. Sıkıyönetim paşaları, radyolardan Atatürkçülük ve layiklik nutukları atarken, MİT işkencehanelerini bekleyen askerler, nöbetlerinde sabahlara kadar yüksek sesle Nur risaleleri okuyorlar. Faşist diktatörlük en çok onlara güveniyor. Sıkıyönetim zindanlarını bekleyecek inzibatlar, nurcu, süleymancı ve turancılar arasından seçiliyor.

İŞBİRLİKÇİ BURJUVAZİ VE FEODAL KALINTILARIN MUKADDES İTTİFAKI

Emperyalizmle işbirliği eden büyük burjuvazi ve toprak ağalığı, daima kader birliği yapmışlar ve iktidarı paylaşmışlardır. Emperyalizmin ve faşizmin köylük bölgelerde dayandığı güç, toprak ağalarının, tefecilerin ve şeyhlerin gücüdür. MC iktidarı, bu gerçeği her zamankinden daha açık olarak ortaya koymaktadır.

İktidarın bu manzarası, tabii ki yeni değildir ve değişmesi de ancak bir devrimle mümkündür. Demireller, Feyzioğlular, Türkeşler ve Erbakanlar, gökten zembille inmediler. Yeni Türkiye Cumhuriyeti, bunları besleyen toprağı hiç bir zaman temizlemedi. Türkiye, milli - demokratik devrimini tamamlıyamadığı için, ortaçağın kalıntıları varlıklarını devam ettirdiler ve yurdumuz em peryalizme bağımlı olmaktan kurtulamadı. Bütün iktidarlar, ezilen köylü yığınlarını şu veya bu derecede toprak ağalığına dayanarak baskı altında tuttular. Yüzeyde kalan reformlar ve emperyalizme bağımlı bir kapitalist gelişme bu durumu değiştiremedi. Türkiye, bir milli kurtuluş savaşı vermesine rağmen, toprak meselesini ve milli meseleyi çözememiş olmanın acısını çekiyor.

Tasfiye edilmeyen feodalizmin gücü, bugün Erbakanlarda yaşıyor. 1930'ların halkı ezen tek parti diktatörlüğünün ve İkinci Dünya Savaşı yıllarındaki Milli Şef faşizminin mirasını MC hükümetine taşıyanlar, Feyzioğlu ve Melenlerdir. İş Bankası çevresinde toplanan yabancı sermaye komisyoncuları, İkinci Dünya Savaşı vurguncuları ve son otuz yılın ABD işbirlikçileri, Morrison şirketi acentası Demirel'in kişiliğinde MC iktidarının başında oturuyorlar. Bir zamanlar tasmasını Alman emperyalistlerinin tuttuğu turancıların bu günkü Başbuğu ise MC'nin Başbakan Yardımcısıdır. Otuz yıldan beri tasmalarını ABD emperyalistleri tutuyor.

FAŞİST İKTİDARIN ANADOLU'DAKİ DAYANAĞI: AĞALAR, ŞEYHLER VE TEFECİLER

MC hükümetinin çok açık olarak resmettiği gerici ittifak, şu veya bu hükümetin düşmesi veya kurulmasıyla bozulmuyor. Büyük burjuvazi ve toprak ağaları arasında bazı çelişmeler elbette vardır. Fakat biri olmadan diğeri yaşayamaz. Bunlar emekçi halk üzerindeki diktatörlüklerini devam ettirmek için daima birbirlerine muhtaçtırlar.

Behice Boran revizyonistleri, feodal kalıntıların varlığını ve iktidardaki ortaklığını gizlemeye çalışıyorlar. Bunlar, yarı - feodal yapıyı emperyalistlere ve faşistlere tasfiye ettiren gerici teoriler yayıyorlar. İktidara «sermaye cephesi» adını takarak, hem ABD emperyalistlerinin, hem de feodal kalıntıların varlığını gözlerden kaçırmaya çalışıyorlar. Diğer taraftan bu iktidarın faşist niteliğini örtbas ediyorlar.

Türkiye'de feodal mütegallibe, her zaman iktidarın ortağı olmuştur. 1973'e kadar CHP, DP ve AP içinde, 1973'ten sonra da daha çok MSP içinde toplanarak ortaklığı devam ettirmiştir. 1973'ten sonra iki koalisyon hükümeti kurulmuştur. Bu hükümetlerin değişmez ortağı MSP'dir. MSP'nin gücü iddia edildiği gibi, orta burjuvaziden veya büyük burjuvazinin bir kesiminden gelmiyor. Bu partinin gücü, esas olarak ortaçağdan geliyor. MSP hükümette olsun veya olmasın, ortaçağın kalıntıları gerici iktidarların dayanaklarından biri olmaya devam edecektir. Toprak ağalığı, tefecilik ve şeyhlik, ancak demokratik halk devrimiyle kökünden tasfiye edilebilir. Türkiye'nin demokrasi ve bağımsızlığa kavuşması bir devrim meselesidir.

Bugün MHP ve MSP'ye karşı gibi gözüken, büyük burjuvazinin «layik» ve «uygar» geçinen temsilcileri, toprak ağalarına, tefecilere, şeyhlere, Türkeş'in komandolarına, yobaz sürülerine daima muhtaçtırlar. Halkın üzerine saldırtacakları güçleri, halka kurşun yağdıracak polisleri, işkencehane ve zindan bekçilerini onların arasından bulabilirler. Geniş köylü yığınlarını onlar sayesinde afyonlayabilir ve baskı altında tutabilirler, küçük mülk ve sermaye sahiplerini onların örgütleriyle ideolojik baskı altına alabilirler. İstanbul'un, İzmir'in, Adana'nın patronları, feodalizmin desteği olmadan iktidarlarını yürütemezler. İster parlamenter bir görünüme bürünsün, ister askeri bir karakter taşısın, faşist bir diktatörlük, bir ayağıyla yarı - feodal yapıya dayanmak zorundadır. Bu gerçeği en son kanıtlayanlar. 12 Mart generalleri olmuştur.

NE MC İKTİDARI! NE DE 12 MART GENERALLERİ!

Bugün Türkiye'de Milliyetçi Cephe yanında ikinci bir gerici mihrakın varlığını herkes görebilmektedir. 12 Martın generalleri geri çekilmekle beraber, en önemli devlet meselelerinde karar sahibi olmakta devam ediyorlar. Temel politik kararlar, Milli Güvenlik Kurulunda alınıyor. Türkiye'yi yönetenler, hükümetin ve silahlı kuvvetlerin tepesindeki çok küçük bir zümredir. Sıkıyönetim, savaş, ABD ve NATO ile ilişkiler gibi temel meseleler, bu dar zümre tarafından karara bağlanıyor. Parlamentoya ise, bu kararları onaylamak ve göstermelik demokrasinin kitabına uydurmak rolü veriliyor.

12 Mart faşizmi, kısa zamanda halkın nefretini kazandığı için, parlamentoyu ortadan kaldırmak yoluna gidemedi. Fakat unutmamak gerekir ki, 12 Martın yöneticileri, ordunun ve bürokrasinin kilit mevkilerini ellerinde tutmaya devam etmektedirler. Bunlar, parlamentoda daima Demirellere dayanmakla beraber ayrı bir klik oluşturmuş lardır. Feyzioğlu ve Melenler, MC hükümetinde daha çok bunların temsilcileridir. 12 Mart generaleri, MSP'den şikâyetçidirler ve «Atatürkçü» görünmek tedirler. Bunların «Atatürkçülüğü», Nihat Erim'in deyişiyle «yumruğu kuvvet li olanın Atatürkçülüğü»dür. Bunlar, büyük burjuvazinin ağalar ve şeyhlerle kurduğu ittifakın ortaya dökülmesine taraftar değildirler. Çünkü bu durum da gerici ideolojilerinin üzerine sürdükleri «layiklik» cilası dökülmektedir. Onlar, ağalar ve şeyhlerle işbirliğinin, aydınların gözünün ve kulağının olmayacağı köylük bölgelerde veya MİT işkencehaneleri ve sıkıyönetim zindanları gibi gizli yerlerde yürütülmesini istiyorlar. Bayram mesajlarındaki «Atatürkçü» görünüş, bir kısım aydınları peşlerine takmak amacına hizmet ediyor. 12 Mart generalleri, en az Demireller kadar Amerikancıdırlar. Bunlar, Ordunun silah ikmalinin, istihbaratının, eğitiminin, ABD emperyalizmine bağımlı kılınmasında, Menderesler ve Demirellerle aynı sorumluluğu taşırlar ve bu durumun de vamından yanadırlar.

Bütün bu sebeplerle, MC iktidarı ile mücadele eden yurtsever ve demokrat güçler, faşist klikler arasında her türlü tercihi reddetme noktasında ısrar etme lidirler. Milliyetçi Cephe iktidarına karşı mücadele ederken, 12 Mart generallerinin gerçek nitelikleri unutulmamalı-

(Devamı 5. Sayfada)

FABRİKADAN KÖYDEN

Milliyetçi Cephe Faşistleri Halka Saldırıyor!

Geçtiğimiz hafta içinde Milliyetçi Cephe faşistlerinin örgütlediği komando ve yobaz sürüleri halka karşı birçok yeni saldırılar düzenlediler. Gerede'de CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit konuşurken halka saldırdılar ve birçok işçiyi yaraladılar. Hükümetin emrindeki polis saldırganları korudu. Diyarbakır'da ise toprakağalarının adamı Türkeş, halkın protestolarıyla karşılandı. Köylülere toprak dağıtılmasının en azılı düşmanı olan Türkeş, köylü dostu maskesi takarak halkı aldatmaya çalıştı, fakat halk kitleleri Türkeş'e ve onun faşist komandolarına gereken cevabı verdiler. Polis her zamanki gibi, halka saldırdı ve polisin kurşunlarıyla Mehmet Aytekin adlı devrimci genç şehit edildi. Yine jandarma eri Kamil Karabal, faşist komandoların açtığı ateşle öldürüldü.

Bunlar, faşist saldırıların sadece basına yansıyan kısmıdır. TÖB-DER bir basın bülteni yayınlayarak öldürülen üye sayısının dörde çıktığını açıklamıştır. Bültende şöyle denmektedir: «Turgutlu'da Battal Öz, Erdemli'de Murat Gökten, Sıvas'ta Hüseyin Esen, Sakaryada İsmet Demir. Hemen hepsi de siyasi cinayet olan bu öldürme olaylarının her birine bir kılıf uyduruldu.»

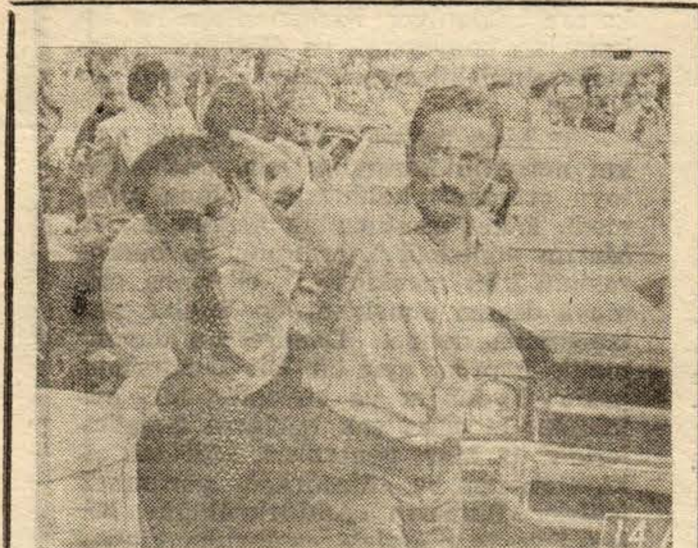
Tokat'ta yayınlanan bir bildiride faşist saldırılar şöyle anlatılmaktadır: «Ülkü Ocaklarına bağlı sağcı öğrencilerin saldırısıyla çıkan olaylarda Mahmut Şahin, Mahmut Kılıç, Hüseyin Aydın adında üç öğrenci ağır, ayrıca dört öğrenci de hafif olmak üzere yedi ilerici öğrenci yaralanmıştır.»

19 Haziran günü Zeytinburnu İhsan Mermerci Lisesinde devrimci öğrenciler, faşist beslemelerin taşlı, sopalı ve tabancalı saldırısına uğramışlardır. Birçok devrimci öğrenci yaralanmıştır.

Ankara'da ve İstanbul'da üniversite giriş sınavları sırasında bildiri dağıtan öğrenciler, faşistlerin saldırısına uğramışlardır. Faşistlerin bu saldırısını polis kuvvetleri desteklemiştir.

Adana'da polis, Halk Birliği Derneğini basmış, duvarlardaki afişleri yırtmış ve bir dernek yöneticisini göz altına alarak dövmüştür.

Bu ve bunun gibi birçok olay vardır. Yurdun dört bir yanında halk, saldırganlara karşı direnmektedir.

Mebus olmayanlar ne yapacak?

Gerede'de saldırıya uğrayan Ecevit ve arkadaşları, haklı olarak kendilerini savundular. Günaydın gazetesi, Ecevit'i savunmak için tabancasını çeken Adıyaman Milletvekili Kemal Tabak'ın resmini yayınladı. Biz Kemal Tabak'ın tamamen meşru ve haklı bir davranışta bulunduğunu savunuyoruz. Faşist saldırganlar karşısında hayatını korumak, herkesin en meşru hakkıdır. Ne var ki, Türkiye'de yalnız mebuslar saldırıya uğramıyor. Her gün işçilerin, köylülerin, öğrencilerin, öğretmenlerin, faşist saldırılara uğradıklarını, dövüldüklerini, kurşunlandıklarını, hayatlarını kaybettiklerini gazetelerden okuyoruz. Fakat ezilen kitlelerin, emekçilerin ve gençlerin silâh taşımaları yasaktır. Polis devamlı aramalar yaparak, emekçi halk üzerinde toplu iğne bile bırakmamaya çalışıyor. Öte yandan Türkeş'in bozkurtları ve Erbakan'ın mücahitleri bizzat polis tarafından silahlandırılmakta ve halkın üzerine salınmaktadır.

Bu durumda soruyoruz: Mebusların canı candır da, emekçi halkın canı patlıcan mı?

AMERİKANCI CEPHEYE VE SIKIYÖNETİME SIRTINI DAYAYAN PATRONLAR İŞÇİLERİ İŞTEN ATMAYA DEVAM EDİYORLAR

Gaziantep'te patronlar çeşitli işyerlerindeki işçileri işten çıkararak açlığa ve işsizliğe mahkum etmektedirler. Hilal İplik fabrikası işçileri içinde geniş çapta bir işten çıkarılma işlemi uygulanmıştır. Erbay Sabun Fabrikası işçileri ise işten atılmalara karşı direnişe geçmişlerdir. Son olarak, Gaziantep'teki Çimento Fabrikası işçileri içinden 15 kişi işten çıkarılmıştır. Bunun üzerine işçiler topluca direnişe geçmişlerdir.

Çimento fabrikası işçileri yayınladıkları bildiride şöyle demektedirler:

«Biz işinden edilen işçiler, hiç bir kanuni hakkımız verilmeden sokağa atılıyoruz. Parababaları soygun cephesinden cesaret alarak işten atmaları yoğunlaştırmıştır. Biz çocuğumuza bir çift lastik pabuç alamazken onlar çocuklarını yurt dışında okutmaktadırlar. Hakkımızı istediğimizde kapı dışarı edilmekteyiz... Bizler Çimento Fabrikasında çalışan işçiler olarak iş güvenliğimizi sağlamak için direnişe geçtik. Bugün arkadaşlara uygulanan yarın bize de uygulanacaktır. Atılan arkadaşlarımız işe alınana kadar direnişimizi sürdüreceğiz. Bizler zulüm ortadan kalksın istiyoruz. Faşizm, işçiler üzerinde uygulanan baskı ve zulüm demektir. Bizler faşizmi lanetliyoruz.»

MEMURLAR DERNEĞİ (MEM-DER) TÜRKİYE'NİN HER YERİNDE ÖRGÜTLENİYOR

Mem-Der Türkiye'nin dört bir yanında memur kitlesi tarafından büyük bir ilgiyle karşılanmakta ve birçok yerde şubeleri açılmaktadır.

Mem-Der Yönetim Kurulu, son olarak yayınladığı bir bildiride PTT'de çalışan personelin durumunu ele almıştır. Bildiride şöyle denmektedir:

«Derneğimiz, PTT'de çalışan kardeşlerimizin işçiliklerinin tanınması için verdikleri mücadeleyi demokratik ve yasal hakların en önemli bir parçası olarak görmektedir.

«PTT İşletmesinde çalışan on binlerce personel örgütsüz oldukları için haklarını elde edememişlerdir. Dağıtıcılar sırtlarında 20-30 kiloluk çantaları, 3. 4. katlara kadar taşır. Şoförler gece gündüz demeden kilometrelerce yolları katederler, tasnifçiler günde 8 saat ayakta çalışırlar. Yani posta maddelerini istenilen yere ulaştırmak için bu arkadaşlar beyinlerini kaslarını, sinirlerini, ellerini ve pazularını kullanmak zorundadırlar. Yaptıkları işi sonuçlandırmak için tüm bedenlerini kullanmaktalar. Bunun içinde işçi haklarından yararlanmaları gerekmektedir. Siyasal iktidarlar ve onların emrindeki işveren durumunda olan yöneticiler bu hakları kendiliklerinden vermiyorlar.»

İSKENDERUN HALK BİRLİĞİ DERNEĞİ KURULDU

İskenderun'da Halk Birliği Derneği kurulmuştur. Derneğin başkanı Gülabi Demir dergimize mektupta şöyle demektedir:

«Derneğimiz İskenderun halkının işsizlik ve pahalılığa karşı olan mücadelesinde, onlarla beraber omuz omuza mücadele etmek ve onları derneğimizin çatısı altında toplamak amacıyla kuruldu. Emperyalist ülkelerin ekonomik buhranları, emperyalizme bağımlı yurdumuzu da etkilemekte, işsizlik ve pahalılık günden güne artmaktadır. Gün geçmiyor ki, birçok işçi fabrikalardan çıkarılıyor ve halkın temel ihtiyaç maddelerine kat kat zamlar bindiriliyor. Bağımlı ülkelerin işbirlikçi burjuvazileri ve toprak ağaları bu ekonomik buhranları işçilerin ve yoksul köylü kitlelerinin sırtına yüklemektedir. Yurdumuz gibi emperyalizme bağımlı yarı-feodal ülkelerde bu durum daha da açık bir şekilde görülmekte ve halkımızın bu baskılara karşı olan mücadelesi hakim sınıflar tarafından düzenlenen faşist saldırılarla bastırılmak ve pasifleştirilmek istenmektedir.

Bizler İskenderun Halk Birliği Derneği'nin kurucuları olarak, her türlü haklı kitle mücadelelerini destekler ve kitle mücadelelerini «provakasyon» olarak nitelendirerek «uslu durun yoksa faşizm gelir» diyen her türlü reformcu ve revizyonist görüşleri mahkum ederiz.»

YAŞASIN TARIM İŞÇİLERİNİN BİRLIĞI

Ege'de Toprak—Iş sendikasının vermekte olduğu mücadele ilk ürünlerini vermeye başlamıştır.

Mevsim başında dayıbaşılarla, çiftlik beyleri arasında işçi ücretleriyle ilgili olarak yapılan toplantıya Toprak—İş de işçi temsilcisi olarak katılmak istedi. Işçi ücretlerinin 32,5 liradan daha fazla olmaması için direnen çiftlik beyleri Toprak—İş'i bu toplantılara katmamak için ellerinden gelen herşeyi yaptılar. Sendika temsilcileri ise, orada bulunan işçi ve köylüler önünde ağaların zalim ve sömürücü yüzlerini teşhir ettiler.

Öte yandan « devrimci » maskesini takarak ortaya çıkan revizyonistlerin yönetimindeki Tüm-Tor-İş Sendikasının gerçek yüzü ise gün geçtikçe ortaya çıkmaktadır.

Işçiler ve köylüler, Tüm-Tor-Iş'in tabandaki işçinin sendikası olmadığını ve dayıbaşılarına dayanmakta olduğunu görmektedirler.

Toprak — Iş Sendikasına yapılan baskılar ise sonuçsuz kaldı. Düzenlenen oyunlar açığa çıktı. Eski Sendika Başkanı Mehmet Ali Öztürk tahliye oldu. Yaşlı bir işçi, sendikanın son durumunu şöyle ifade etti: «Artık peygamber bile gelse sendikamızı köyümüzden çıkaramaz.»

Fakat Toprak - İş ve tarım işçileri üzerindeki baskılar son bulmamıştır. İşçilerin mücadelesinden telâşlanan patronlar ve beyler sendikaya ve tarım işçilerine karşı yeni yeni baskılara girişmektedirler. Son olarak 19.6.1975 günü kendi temsilcileri ile çalışmaya giden bir grup işçi, birliklerini ve Toprak -İş sendikasına bağlılıklarını bildiren pankartlar taşıdıkları için baskıya uğradılar.

İşçiler, kendilerini işe götüren traktörlerde «Yaşasın sendikamız Toprak - İş» «Yaşasın Tarım İşçilerinin Birliği» yazılı pankartlar taşıdılar. Çiftlik beylerinin emrindeki emniyet teşkilâtı hemen harekete geçti ve işçiler işten dönerken traktörleri polis tarafından durduruldu. Çoğunluğu kadın olan işçiler, pankartları vermeyi ve traktörden inmeyi reddettiler. Seyit adındaki işçi temsilcisi ise karakola çekilip başta başkomiser olmak üzere polisler tarafından dövüldü. Bu olay üzerine toprak işçileri topluca bir dilekçe yazıp imzaladılar ve emniyet kuvvetleri hakkında davacı oldular. Baskılar karşısında hareket etme ve iç-

lerinden bir tekını bile zorbalara kaptırmamak kararı aldılar.

Baskılar karşısında basına bir açıklama yapan Toprak . İş sendikası şöyle dedi:

«İşte senelerdir tarım işçilerine yapmadıkları zahmet ve hareketi bırakmayan büyük toprak sahipleri ve dayıbaşlar özellikle Sazlı kasabası tarım işçilerinin bu birliğinden ürkmüş bulunmaktadırlar. Yapılan baskıların sebebi işte budur. Biz emniyet kuvvetlerinin bu kanunsuzluğunu nefretle protesto ediyoruz. Ne toprak sahiplerinin ne de emniyet kuvvetlerinin baskıları tarım işçilerinin birliğini bozamayacak, sendikamızın mücadelesini durduramayacaktır.»

İŞÇİ SINIFININ ACİL TALEPLERİ İÇİN MÜCADELE EDELİM

Türkiye Yeni Haber-İş Sendikası İstanbul Şubesi Yürütme Kurulu adına bildiri yayınlayan Zinnur Bayraktutan, 15-16 Haziran olaylarının beşinci yıl dönümünde işçi sınıfının somut taleplerini şöyle sıralamıştır:

«İşçiler bugün de 15-16 Haziranda olduğu gibi sendika hürriyeti için mücadele ediyor. Teşkilatlanmalarını önleyen bütün engellerin kaldırılmasını istiyor. Faşist zulme karşı koyuyor. Eli kanlı sürülerin cinayetlerini nefretle karşılıyor. Hüseyin Öreklerin, Şahin Aydınların Kerim Yamanların, Abdi Gönellerin arkasından 10 binler, «KAHROLSUN FAŞİZM», «SIKIYÖNETİM KALKSIN» diye haykırıyor.

İşçi sınıfımız bugün de, yoksul köylüler, yurtsever aydınlarla birleşiyor. Bağımsızlık ve Demokrasi istiyor. «Amerikan Yardımına Hayır» diyor. «BAĞIMSIZ TÜRKİYE», «HALKLARA HÜRRİYET» sloganları Diyarbakır'dan İstanbul'a kadar bütün yurdu sarıyor.

15-16 Haziranlar işçi sınıfımıza mücadele yolunu gösteriyor.

★ İş Kanunundaki faşist 13 ve 24. maddelerin kaldırılması ve iş güvenliği için,

★ Toplu işten atılmaların durdurulması için,

★ Sendika Hürriyeti ve Sendika Seçme Hakkı için,

★ Sıkıyönetimin kaldırılması için,

★ Faşist 141, 142 ve 146. maddelerin kaldırılması için,

★ Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kaldırılması için,

★ Genel Grev, Dayanışma Grevi ve Siyasi Grev haklarını kazanmak için,

★ Bağımsızlık ve Demokrasi için,

15-16 HAZİRAN YOLUNDA İLERİ!..»

HALİFLEKS TEVSİİ İNŞAATI KUTLUTAŞ İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ

Kutlubaş İnşaatı işçileri, devamlı olarak ücretleri geciktiren ve vermeyen patronun bu tutumuna karşı geçtiğimiz ay bir direnişe girişmişlerdir. İşçilerin bir saatlik grevi karşısında telaşa kapılan işyeri yöneticileri lokavta gitmişler ve böylece işçilerin gözünü yıldırmaya çalışmışlardır.

Daha sonra işçiler yeniden çalışmaya başlamışlar, fakat bu sefer de patron, direnişte geçen yarım günlük ücretleri işçilerden kesmeye kalkışmıştır. Bu uygulamaya karşı çıkan Mustafa Nakuz adlı ustabaşı ve puvantör Mustafa Salatan, patron tarafından işten çıkarılmışlardır.

Bunun üzerine işçiler yeniden direnişe geçmişler ve işi bırakmışlardır. Patron ise, son çare olarak işyerine jandarmayı çağırmış ve işçileri jandarma tehdidi ile çalıştırmaya kalkışmıştır. Bütün bu baskılara direnen işçiler, mücadeleye kararlı olduklarını belirtmişlerdir.

AMBARGO MES'ELESİ

● TEMSİLCİLER MECLİSİ ÜYELERİNİN İKNA EDİLMESİ İÇİN, ABD DEVLET BAŞKANI SÜREKLİ TEMASLAR YAPIYOR, AMA NETİCE YOK

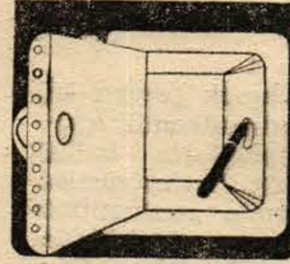
Başkan Ford, Bizim için çırpınıyor

Başkan Ford

WASHINGTON (THA) — Başkan ...d'un Türkiye'ye uygulanan silah am...gosunu kaldırtmak amacıyle kong... üyelerini ikna etmeye çalıştığı bildi...miştir. Beyaz Saray basın sözcüsü ... Nessen, Ford'un Pozartesi günü ... bir grup kongre üye...

Pazartesi günü görüştüğü Temsilci... Meclisi üyelerinin silah ambargosu ... ması için çok uğraşan John ... mas, Lee Hamilton, Charles Whalen ... Paul Sarbanes olduğu öğrenilmişti...

GÜNEŞ Gazetesi (AP'nin Gazetesi) - 25.6.1975
Amerikan işbirlikçileri, çöküşe giden efendileri için çırpınıyorlar.

FAŞİZMİN SOPASI KASADA MI DURUYOR YOKSA HALKIN BAŞINA MI İNİYOR

Behice Boran revizyonistlerinin Yürüyüş Dergisinin 10. sayısının kapağı ve iç sayfalarında bir resim yayınlandı: Kapısı açık bir kasa ve içinde faşizmin sopası duruyor. Aslında bu resim, revizyonistlerin faşizm karşısındaki tutumlarını çok canlı olarak ortaya koyuyor.

Boran revizyonistlerine bakılırsa, bugün faşizmin sopası kasada durmaktadır. Kendi rahatlarını bozulmadığına ve sosyalistçilik yapabildiklerine göre, faşizmin sopası kullanılmıyor, sırtını duvara dayamış öyle bekliyor.

Acaba gerçek resimdeki gibi midir? Bunu kurşun yağmuruna tutulan Diyarbakır halkına sormak gerekir. Son günlerde faşist kurşunlarıyla vurulan Mehmet Aytekin'in ve faşistlerin Artvin'de döverek öldürdükleri öğretmen Hasan Aytekin'in arkada bıraktıkları yakınlarına, arkadaşlarına sormak gerekir. Faşizmin sopası istirahat halinde bekliyor mu? Bu sorunun cevabını, sıkıyönetimin baskıları altında yaşayan emekçi halk, grevleri yasaklanan işçiler vermelidir. Türkiye'de faşist diktatörlük var mı yok mu? En doğru cevabı, Erzurum'da, Ankara'da, Trabzon'da, Gerede'de Osmaniye'de, Elâzığ'da ve daha birçok yerde son bir iki hafta içinde saldırıya uğrayan halk verecektir. Emekçi halkın cevabı revizyonistlerinkinden farklı olacaktır.

Bugün Türkiye'de, hakim sınıfların en gerici, en şoven, emperyalizme en sadık kesimlerinin terörcü diktatörlüğü hüküm sürmektedir. Faşizmin sopası resimde gösterilmek istendiği gibi kasada beklemiyor, her gün emekçilerin, devrimcilerin, geniş halk yığınlarının başına iniyor ve zulmünü sürdürüyor.

Yürüyüş dergisi bir şey daha söylemek istiyor: Kasanın kapısı açıktır ve faşistler sopayı her an ellerine alabilirler. Yani TİP revizyonistlerinin eskiden beri savundukları meşhur «uslu durun yoksa faşizm gelir» teorisi! Revizyonistler, mücadele eden emekçi yığınları daima faşizmle tehdit ediyorlar. Onlar, sözle, yazıyla, çiziyle halkta bir faşizm dehşeti ve yılgınlık yaratmaya çalışıyorlar. Halkın faşizme boyun eğmesi için ellerinden geleni yapıyorlar.

Halkın yükselen mücadelesi yalnız faşizme ağır darbeler indirmekle kalmıyor, faşizme teslimiyeti savunan revizyonizmi de ayaklarının altında çiğniyerek ilerliyor. Faşizme ve emperyalizme karşı mücadele, Lenin'in ısrarla belirttiği gibi revizyonizme karşı mücadeleden ayrılmaz.

Kahrolsun Canilerin ve Katillerin Faşist iktidarı!

(Baştarafı 3. Sayfada)

dır. Onları temize çıkarma gayretleri tekrar boy göstermeye başlamıştır ve bu çabalar MC iktidarına muhalefet perdesi altında piyasaya sürülebilmektedir.

Ne Milliyetçi Cephe iktidarı, ne de 12 Mart generalleri!

Halkımız, faşizmin şu veya bu kılık altında devam ettirilmesine karşıdır. Halkımız, demokrasi ve hürriyet istiyor. Halkımız, tam bağımsız bir Türkiye istiyor.

FAŞİZME KARŞI KARARLI VE AKTİF MÜCADELE!

Faşist iktidar, emekçi halka karşı giriştiği saldırıları artırıyor. Bu saldırılar, onun halk düşmanı karakterini daha açık olarak ortaya koymaktadır. Faşist MC iktidarının dayandığı güçler her geçen gün zayıflıyor. Demirel hükümeti içte ve dışta en zor günlerini yaşamaktadır. Bu durum, faşistlerin daha da azgınlaşmasına yol açıyor. Halk yığınlarının mücadelesi ise, saldırı ve zorbalığa rağmen yükselmektedir.

Bugün şartlar, 1971'den farklıdır. O zaman, işçi, köylü ve gençlik hareketleri sönmekte, halkın mücadelesi geri çekilmekte idi. Bugün ise durum tersinedir. Emekçi sınıflar ve demokratik güçler içinde mücadele azmi ve ruhu güçlenmektedir. Geniş yığınlar, emperyalizme ve faşizme karşı her gün daha geniş saflar halinde mücadeleye atılmaktadır. Panzer, cop, polis kurşunu, jandarma ve komando zulmü, yobazların saldırıları ve revizyonistlerin engelleme çabaları, halkın mücadelesinin bastırılmasına yetmiyor. Bugün geniş ölçüde dağınık ve örgütsüz olan halkın güçleri, toplanma ve örgütlenme yolunda ilerliyor.

Biz, faşizme ve emperyalizme karşı aktif ve kararlı mücadeleyi savunuyoruz. Halk, faşist saldırılara karşı kendini aktif olarak savunmak zorundadır. Faşistler, saldırılarını arttırıp bütün yurt düzeyine yayarak, bu gerçeği her gün daha çok insana öğretiyorlar. Şiddete başvuranlar ve saldıranlar, faşistlerdir. Halk ise, kendini savunmak, yaşamak, en meşru haklarını korumak ve gerçekleştirmek için mücadele ediyor. Saldırganlara boyun eğmek, kurdun önünde kuzu olmak, bizim halkımızın tabiatına ve emekçilerin karakterine aykırıdır. Hz. İsa gibi, bir yanağımıza tokat atana öbür yanağımızı çevirmeyeceğiz. Türkiye'nin yiğit emekçileri, böylesine uyuşuk ve miskin bir tutumu kabul etmeyeceklerdir. Faşist saldırganlara hak ettikleri cevabı veren ve polisin kurşun yağmuruna göğüs geren Diyarbakırlılar, halkımızın bu duygu ve eğilimini bir kere daha dile getirmişlerdir.

Demokrasi ve hürriyet, zulme boyun eğenlere mükâfat olarak verilmez. Demokrasi ve hürriyete, ancak halk yığınlarının kararlı mücadelesiyle kavuşulur.

Türk-İş ve DİSK'in tabanındaki işçiler, CHP teşkilâtındaki yurtsever ve demokratlar, MC iktidarına ve faşizme karşı kararlı mücadele istiyorlar.

Bütün halk, faşist saldırganlardan hesap sorulmasını istiyor.

Bütün halk, faşizme karşı birlik istiyor!

Komando saldırılarına, polis zulmüne ve cinayetlere son!

Sıkıyönetim kalkmalıdır!

Grev yasaklarına son!

Ağalığa, şeyhliğe, tefeciliğe son!

Kürtler üzerindeki millî zulme son!

Jandarma dipçiğine, komando baskınlarına, sınırlarda yoksulların kurşunlanmasına son!

Emekçilerin örgütlenmesini zincire vuran 141, 142, 146. maddelere, Devlet Güvenlik Mahkemelerine, yurtseverlerin zindanlarda çürütülmesine son!

Kahrolsun, «canilerin ve katillerin faşist iktidarı!

Ortaçağın Kara
Olan Toprak

— Revizyonistlerin esas niteliği sosyal-emperyalistlerin hizmetinde olmalarıdır. Onların ortaya attıkları bütün teoriler son tahlilde sosyal-emperyalist efendilerinin yayılma ve tahakküm politikalarına hizmet etmektedir.

Ancak şunu da unutmamak gerekir ki, revizyonistler bir yandan da ülkemiz içindeki Amerikancı hakim sınıflarla halka karşı bir ittifak içindedirler. Revizyonistlerin «demokrasinin sınırlarının genişletilmesi», «Türkiye'de faşizm yoktur», «Türkiye'de işbirlikçi yoktur, finans kapital vardır», «Türkiye yarı-feodal bir ülke değildir», «uslu durun provokasyon olur» teorileri kime hizmet ediyor? Şüphesiz ki, bu teoriler emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve faşizme hizmet ediyor. Revizyonistler, ülkemizde emperyalizmin tahakkümünü gizlemeye, faşizmin varlığını örtbas etmeye çalışıyorlar. Onlar, ortaçağ kalıntısı toprak ağalığı düzeninin cilalanmasında hakim sınıflara hizmet ediyorlar. Böylece halkımızın emperyalizme, faşizme ve feodal kalıntılara karşı vermekte olduğu milli demokratik devrim mücadelesinin önünü karartmaya ve halk kitlelerini devrim yolundan döndürmeye çalışıyorlar.

Revizyonistler, toprak ağalarının varlığını örtbas ederek, tefeciliğin yarı-feodal niteliğini örtbas ederek kime hizmet ediyorlar? Şüphesiz ki, ağalara ve tefecilere. Halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi hakim sınıfların gerici iktidarını yıktığı gibi, revizyonistlerin bu gerici teorilerine de darbeler indirerek ilerleyecektir.

TOPRAK AĞALARI EKONOMİSİ SERFLİĞİN VE KAPİTALİZMİN UNSURLARINI İÇİNDE BARINDIRIR

Revizyonist dönekler, faşist diktatörlüğün devrimci yayın organlarına karşı bir saldırıya giriştiği ve kapattığı bir sırada meydanın boşaldığını düşünerek ortaya bir çok saçma sapan teori attılar ve devrimci kadroları kandırmaya çalıştılar. Onların bütün çabası dönüp dolaşıp toprak ağaları na karşı mücadeleyi bastırmak amacına yöneliyordu.

TSİP revizyonistleri, yayın organlarında şöyle yazıyorlardı:

«. . . Pervasızca şu görüşü ileri sürebiliyorlar: «Ülkemizde toprakların belli ellerde toplanması kapitalizmi değil, toprak ağaları ekonomisini güçlendiriyor.» Ve hemen Lenin'den bir alıntıyla bu bilim dışı iddialarını sözde kanıtlıyorlar: «Kır nüfusunun mülksüzleştirilmesi dolayısız olarak ancak büyük toprak sahiplerini yaratmaktadır.» (Lenin) Dikkat ediniz, bizim toprak ağaları ekonomisinin güçlendiğini ileri sürerken, Lenin'in kullandığı terim «büyük toprak sahibidir.» Büyük toprak sahipliği denilince bu terimi feodal ağa diye yorumlamak, olsa olsa PDA'cıların işi olabilir.» (Kitle, Sayı 53)

Bizim «toprak ağaları ekonomisi» dediğimiz şeyle, Lenin'in sözünü ettiği «toprak sahipleri ekonomisi» arasında hiç bir fark yoktur. Biz, her zaman toprak ağalarından veya toprak ağaları ekonomisinden söz ederken, feodalizmle kapitalizmin içiçe geçmesinden meydana gelen yarı-feodal yapıyı kastettik. Bugün Türkiye tarımı yarı-feodal bir yapıya sahiptir. Yani eski feodal toprak ağaları gittikçe daha fazla kapitalist sömürü yollarına başvurmaktadır. Böylece feodalizmle kapitalizmin içiçe geçmesinden doları ortaya yarı-feodal toprak ağaları ekonomisi çıkmaktadır.

Lenin'e bakalım. Lenin, «toprak sahipleri ekonomisi»nden veya «toprak sahipleri»nden neyi anlıyor? TSİP revizyonistlerinin zannettiği gibi kapitalist çiftçileri mi anlıyor, yoksa yarı-feodal nitelikteki toprak sahiplerini mi anlıyor:

«Bugünkü toprak sahipleri ekonomisi, hem kapitalizmin, hem de serfliğin unsurlarını birleştirir. Ama, sadece ukalalar bundan, her belirli durumdaki her ayrıntıyı tartmanın, saymanın ve çıkarmanın ve onu şu veya bu kategoriye ayırmanın görevi miz olduğu sonucunu çıkarabilirler; ancak hayalciler, iki farklı sosyal savaş arasında bir ayrım yapmamıza «hiç bir gerek olmadığı» sonucuna varabilirler. Gerçekten, bundan çıkan tek doğru sonuç, hem programımızda, hem de taktiklerimizde, proletaryanın kapitalizme karşı mücadelesi ile serfliğe karşı genel demokratik (ve genel olarak köylü) mücadeleyi birleştirmemiz gerek tiğidir.» («Küçük burjuva sosyalizmi ve proleter sosyalizmi», 7.11.1905, Toprak Meseleleri, s. 35)

«Rusya'nın bugünkü toprak sahipleri tarımı, hem kapitalizmin hem de serfliğin unsurlarını taşır. Objektif olarak bugün köylülerin büyük toprak sahiplerine karşı mücadelesi serfliğin kalıntılarına karşı bir mücadeledir. Ancak, her bir durumu ayrı ayrı numaralamaya girişmek her bir durumu ayrı ayrı tartmak ve eczacı tartısının kesinliğiyle, serfliğin nerede bittiğini, kapitalizmin nerede başladığını tesbit etmek, kişinin kendi ukalalığını Marksizme atfetmesi demektir.» (Aynı yerde)

İşte bugün serfliğin ve kapitalizmin un surlarını bir arada barındıran toprak ağalığı düzenine karşı köylülerin verdiği mücadele de anti-feodal bir mücadeledir. S liğin kalıntılarına karşı verilen bir müc ledir. Revizyonistlerin, Lenin'in «toprak hipleri» deyimine sırt dayayarak köylü rin toprak devrimi mücadelesini önleme baları boşunadır.

REVİZYONİSTLERİN ÖNERDİKLERİ YOL BURJUVAZİNİN KAPİTALİZMİ GELİŞTİRMESİ

TSİP revizyonistleri kendi anlayış lıklarını devrimcilere yüklemeye çalışı lar. Onlar, bir yandan yarı-feodal top ağaları ekonomisinin güçlenmesini ve yandan da kapitalizmin gelişmesini bir lü anlıyamıyorlar. Şöyle diyorlar: «H kapitalistleşmeyi gösteriyorlar, hem t rak ağalığının (yarı-feodalitenin) güç diğini söylüyorlar.» (Kitle, Sayı: 53)

«Tarımdaki kapitalist toprak tekel mesini, toprak ağalarının (yarı-feodal kilerin) gelişmesi gibi gösteriyorlar. Y tarihin çarkı geri dönüyor, hem kapitali hem de feodalite birlikte gelişiyor. Ve karıda tarımda kapitalizmin geliştiğini

Yarı-feodal düzenin acısını çe
revizyonistlere cev

HAKKARİ:

BEYTÜŞŞEBAP HALKI AĞALARIN, SOFTALARIN KAMÇISI ALTINDA

Yıllar evveli ilçemize kaymakam olarak gelen Baybars Sezer, diğer kaymakamlara örnek bir katil olarak atandı. Onun ardından gelenler maalesef Baybars'ın faşist zulmünün izinden yürüyorlar. Bu zulüm ve esarete ağaların tehdidiyle başa geçen milletvekillerimiz seyirci kalıyorlar. Biz milletvekillerimizi seçemiyoruz. Ağa seçiyor. Ve mecburen ağanın seçtiği kişi zulmün mektebini benimsiyor.

7.10.1974 tarihinde tayin edilen kaymakam Orhan Alpdoğan, YSE'den görevli olarak gelen ekibin köyümüze yol yapmasını önlemiş ve kendi helasını, kanalizasyonunu yapmak üzere görevlendirmiştir. Kaymakamın işi bittikten sonra ağaların yolları yapılmıştır.

Tek ızdırabımız yol değil, doktorsuzluk. Halkımızın çocukları arasında çıkan kızamık, boğmaca gibi hastalıklardan her gün birkaç kişi ölüyor. İşte bizim bu hüzünlü halimizde yardım elini uzatan Osman Gölbaşı özgürlüğe taraf olup, halkı ezmediği için kaymakam beyin gözüne adeta bir diken gibi battı. Birçok baskı ve hakaretlere tahammül edemeyen Osman Göl başı izne ayrıldı ve bir daha geri dönmedi. Bu sıralarda kızamık ve ölümle pençeleşen yüzlerce köylümüz kurtulamayarak öldü. Ezilmiş ve hüzünlü halkımız, yüzlerce çocuğun ölümüne sebep olan Orhan Alpdoğan'ı katil olarak görüyor.

Dilsiz, bakımsız köylümüzü doğuştan beri ezilmekten kurtulma ve doğuştan beri özgürlük özlemi bir türlü gerçekleşemiyor. Kaymakam ağalarla işbirliği yapıyor ve halkı eziyor. Hergün altındaki arabasıyla ağanın köyüne gidiyor. Silahlı kuvvetlerden aldığı G-3 tüfeğiyle köylü avına çıkıyor. Oysaki, bir kanun kaçağı olan Ahmet Adıyaman adlı ağayı makam arabasıyla gezdiriyor. Yolunda odun taşıyan bir köylüyü katırını yoldan erken kaldırmadığı için tüfeğinin dipçiğiyle dövüyor.

Köylümüz faşist baskısının kölesi haline gelmiştir. Gerek hükümetçe, gerek ağa tarafından eziliyor. Beytüşşebap hükümet temsilcilerini egemenliği altına alan Ahmet Adıyaman ağa, köylüye her çeşit hakaretlerde bulunuyor. Bolağaç köyünde bir köylü kışın ağanın koyunlarını beslemediği için ağanın adamları tarafından vuruluyor. Mahkemeye gelen anası «canileri şikâyet etsem, geriye kalan yetimlerimi öldürecek» endişesiyle ve ağanın tehdidi üzerine oğlunun katilini bilmediğini söylüyor.

Yıllardan beri uygarlığın her türlü nimetinden mahrum olan, ağaların, softaların kamçıları altında ezilen Beytüşşebab halkına bunlar yetmiyormuş gibi, bir de Kürt avı için gönderilmiş faşist kaymakam var.

BEYTÜŞŞEBAP GENÇLER BİRLİĞİ

AYDIN:

AĞANIN ADAMLARI ŞİMDİYE KADAR ÜÇ KÖYLÜYÜ ÖLDÜRDÜ

Serçin köyü, Bafa gölünün kıyısında geçimini balıkçılıkla sağlayan küçük ve bir kenara itilmiş fakir bir köydür. Köyümüz halkı yıllardan beri gölde balık avlıyor. Fakat acılar içinde, şehit vere vere, gazi vere vere. Sebebine gelince, belli ki ağa baskısı. Hüseyin Özbaş isminde bir ağa, gölün bir k rında sahte tapularla sahip mış ve dalyan kurmuş. Daly da bir sürü paralı adamlar lemekte. Tek amacı bütün sahip çıkmak. Ve balık avla lara insafsızca kurşun sıkı Bu yüzden üç şehit ve bi da gazi verdik.

Ağanın adamları ağları çalıyorlar. Biz ağanın daly na gidip çalınan malzemeleri mak isteyince, ağanın ada rının tüfek dipçikleri aras boynu bükük olarak geriye nüyoruz. Ertesi gün kazamız rakoluna şikayetine gidince, sefer de jandarma dipçikleri rasında geriye dönüyoruz.

Bu olayları duyan ilimiz lisi bir gün köye geldi ve edercesine şunları söyledi: şu balık tutma işini bıra Bugün Bulgaristan'da adam bir dönüm toprağa gül c rek milyonluk oluyorlar. de öyle bir şey yapın.» A şılıyor ki, valiyle ağa ar da bir işbirliği var.

Fakat köylümüz yine uyu ve ağaya karşı birleştik. şu son günlerde, ağa köy baş edemiyeceğini anla dalyanı bize satmak istedi biz de şu karşılığı verdik: kimin malını kime satıyor Artık köyümüz uyumayaca

Yaşasın Serçin köyü ve ezilen köylülerin ağa bas karşı mücadelesi!

SERÇİN KÖYLÜ

TUNCELİ:

HALKI BİR YANDA AĞALAR VE TEFECİ BİR YANDAN PATRONLAR SÖMÜRÜYOR

Tunceli'de sömürü alabi yoğundur. Halk bir taraft de, ağa tarafından söm

...lıklarını Yıkacak Devrimidir!

leyen PDA, daha sonra toprak ağalarının geliştiğini söyleyerek, bilime büyük katkılar getiriyor.» (Kitle, Sayı 53)

Evet, durum aynen böyledir. Kır nüfusu yoksullaşıp toprağını kaybettikçe bu toprakların önemli bir kısmına yarı-feodal toprak ağaları el koymaktadır. Hattâ bazı yerlerde yeni yeni toprak ağaları türemektedir. Yani yarı-feodal yapı bir devrimle tasfiye edilmediği için ve kapitalizm ağır ve acılı bir biçimde geliştiği için güçlenen, yarı-feodal toprak ağaları ekonomisi olmaktadır. Çünkü topraklar sermayenin ve bankanın eline değil, toprak ağalarının ve tefecilerin eline geçmektedir. Çünkü, toprağını kaybeden köylülerin bir kısmı şehirlere akın edip özgür emekçiler durumuna gelirken, önemli bir kısmı toprak ağalarının tahakkümü altına girmekte ve toprağa bağımlılıkları, yarı-serf durumları daha da ağırlaşmaktadır.

Ama, öte yandan yarı-feodal toprak ağaları ekonomisi içinde kapitalist unsurlar gittikçe gelişmekte ve feodalizmi gittikçe daha fazla çözmektedir. Lenin'in dediği gibi, iki yol vardır:

«Birincisinde binlerce bağla serfliğe kaynaşmış olan eski toprak ağaları ekonomisi muhafaza edilip ve giderek tamamen kapitalist bir «junker» ekonomisine dönüşür. Angaryadan kapitalizme nihai olarak geçişin temelinde feodal toprak sahipleri ekonomisinin iç değişimi yatar. Tüm tarım sistemi kapitalistleşir ve uzun bir süre feodal özelliklerini korur. Bu yol, esas olarak toprak sahipliğinin ve eski 'üst yapı'nın başka dayanaklarının muhafazası ve dolayısıyla liberal monarşist burjuvazinin ve toprak ağasının hakim rolü, zengin köylünün süratle bunların saflarına geçmesi, geniş ölçüde mülksüzleşen ve geriliğin hakimiyeti altında ezilen ve sersemleşen köylü yığınlarının sefaleti anlamına gelir.» (Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi, İng. baskı)

İkinci yol ise ortaçağın kalıntılarına karşı geniş işçi ve köylü kitlelerinin devrimci eylemidir. Birinci yol, uzun ve acılı yoldur. Emekçi kitlelere büyük acı verir. İkinci yol ise, işçi sınıfı önderliğindeki toprak devrimi yoludur. Toprak ağaları ekonomisi içinde kapitalist unsurların güçlenmesi toprak devrimi görevini ortadan kaldırmaz, sadece bu mücadeleyi sosyalizm mücadelesiyle daha da içiçe bir hale getirir. Lenin bu durumu şöyle ifade etmektedir:

«Bugünkü yarı-feodal ve toprak sahipleri ekonomisi içinde kapitalist unsurlar ne kadar kuvvetlenirse, köy proletaryasını ayrı olarak örgütleme işine girişmek de o kadar zorunlu olur; bu tamamen kapitalist ya da tamamen proleter zıtlıkların daha erken, topraklara el konur konmaz ortaya çıkmasına yardımcı olacaktır. Toprak Sahipleri ekonomisi içinde kapitalist unsurlar ne kadar kuvvetlenirse, toprakların demokratik olarak müsaderesi, sosyalizm için yapılacak gerçek mücadeleye o kadar erken hız verecektir. (Küçük burjuva sosyalizmi ve proleter sosyalizmi, Toprak Meseleleri. s. 35 - 36)

Görüldüğü gibi, revizyonistlerin anlayamadıkları mesele son derece açıktır. Bir yandan serflik kalıntıları devrimle tasfiye olmadığı için köylünün mülksüzleşmesi toprak ağalarının güçlenmesine yarıyor, öte yandan toprak ağaları gittikçe daha fazla kapitalist sömürüye baş vuruyorlar ve toprak ağaları ekonomisi içinde kapitalist unsurlar, gittikçe daha fazla güç kazanıyorlar. Ve bu durum bizim toprak devrimi mücadelemize daha fazla hız veriyor. Toprak devrimi mücadelemizin sosyalizm mücadelesiyle içiçe geçmesine hizmet ediyor.

Revizyonistler, ortaçağ kalıntılarının tasfiyesi meselesine gözlerini kapayıp, bu meseleyi örtbas ederken aslında birinci yolu, yani toprak ağalarının yavaş yavaş junkerler haline, kapitalist çiftçiler haline gelmesi yolunu savunuyorlar. Bu yüzdendir ki, umutlarını burjuvazinin kapitalizmi geliştirmesine bağlıyorlar ve şöyle diyorlar: «Yerli finans kapital özellikle son on beş yıl içinde hızla güçlenmekte, prekapitalist ortakları üzerindeki üstünlüğünü artırmakta, prekapitalist ortaklarını her geçen gün daha da kısıtlamaktadır.» (Kitle, sayı 53)

Revizyonistler, böylece işçi ve köylü kitlelerine dayanan millî demokratik devrimdan vazgeçiyorlar, burjuvaziyle birleşiyorlar ve burjuvaziden «prekapitalist ortaklarını» «geriletmesini», yani kapitalizmi geliştirmesini istiyorlar. Bu menşevizm değildir de nedir?

REVİZYONİSTLERE EN İYİ CEVABI İŞÇİLER KÖYLÜLER VERİYOR

Bu sayımızda Türkiye'nin dört bir köşesinden işçilerin köylülerin mektuplarını yayınlamaya devam ediyoruz. TSİP ve TİP revizyonistlerinin toprak ağalarının sömürü ve zulmünü gizleme çabalarına her zaman en iyi cevabı acı çeken işçiler, köylüler, artık ayağa kalkan emekçiler vermektedir.

...en işçiler ve köylüler, ...o veriyor

...ken, diğer taraftan bazı tefeciler ve az da olsa bazı patronlar tarafından sömürülmektedir. Çok küçük bir azınlık refah içinde yaşarken, Tunceli nüfusunun yaklaşık olarak yüzde 98'i açlık ve sefalet içindedir. Tunceli'de bir yandan milli baskı ve zulüm, diğer yandan ise alabildiğine sömürü vardır. İşte birkaç örnek:

Gürk köyünde çıkartılan krom maden ocağı Ahmet Aksu adındaki birinin elindedir. Köylülerin çoğu bu adamın otoritesi altındadır. Maden yatağının yeri köyün merası dahilinde olduğu halde Ahmet Aksu madeni yalnız başına çalıştırmaktadır. Ahmet Aksu, Erzincan'ın eski adıyla Gırnavu köyünün topraklarının yarısını da elinde tutmaktadr. Yine o, Tunceli'ne bağl Ovacık ilçesinin sınırları içinde bulunan kurşun madeni ocağını da işletmektedir. Ahmet Aksu madendeki işçileri de çok az bir para karşılığı çalıştırır. Ayrıca işçiler sigortasız olarak çalışırlar.

Yine Pülümür ilçesinin Kırmızıköprü nahiyesine bağlı Uzunevler köyünün sınırları içinde kalan alçı taşı ocakları ise köy ağası Hüseyin Kılıç tarafından işletilir. Hüseyin Kılıç da tıpkı Ahmet Aksu g i b i sahte bir senet yaptırmış ve ocağın bulunduğu mıntıkayı kendi şahsi malı olarak tapulamıştır.

Tunceli'deki işçilerin çoğu sigortasızdır. İşçilerin iş güvenlikleri yoktur. Mevsimlik işçiler ise çoğunluktadır. Bu işçilerin çoğu odun kesmeye gelmişlerdir. Mevsimlik işçiler sabahın altısında işe başlarlar, akşam yedide bırakırlar. Bu işçiler, geceleyin, kesimin olduğu ormanlıkta sabahlarlar.

Tunceli'nin köylerine hiç el uzatılmamıştır. Köylerin çoğuna patika yollardan gidilir. Köylerin büyük bir kısmında okul yoktur. Köylerin suyu, yolu yoktur. İlçe ve nahiyelerde doktor yoktur.

Bunlar yetmiyormuş gibi, köylere baskınlar yapılmıştır ve yapılmaktadır. Özellikle 1971 - 73 yıllarında baskınlar çok yoğundur. Karakol kumandanları, uzatmalı çavuşlar köylüleri dövmektedirler.

Ama halkımızın bu baskılara boyun eğmeyeceğine ve sömürüye son vereceğine inanıyoruz.

TUNCELİ'DEN DEVRİMCİ GENÇLER

AĞANIN TAŞOCAĞINDA BEDAVA ÇALIŞIYORUZ

Biz yıllardır bu köyde ağaların baskı ve zulümlerine uğruyoruz. Bizler zor şartlar altında olduğumuzdan sizlere dertlerimizi bildiriyoruz. Masa başındaki bazı beyler diyorlar ki, Türkiye'den feodal kalıntılar tamamen yok edilmiştir.

Her gün ağa ve adamlarının baskılarına uğruyoruz. Durmadan bizlere saldırıyorlar. Her köyden birini dövdürürler, biz bunlara karşı koyunca bizlere en ağır şekilde küfrederler. Bize diyorlar ki, «sizin neyiniz var? bize karşı koyuyorsunuz? Bizim emniyetimiz var, polisimiz var, jandarmamız var, ağamız var, ya sizin neyiniz var? Sizleri karakollara götürüp gece gündüz dövdürürüz.»

Bizim köyde on beş seneden beri açılmış olan alçı taş ocağını ağa kendi üzerine tapu etmiştir. Bu taş ocağı kış ayları hariç senenin diğer aylarında işlemektedir. Bu z a l i m l e r bizleri bedava çalıştırıyorlar. Oysa bu taş ocağı köylülere aittir. Köyün ortak malıdır. Ağa zorbalık kullanarak kendi adına tapu etmiştir. Ağa kendi adamlarından birini çavuş seçmektedir. Ağa her sene kendisine 35 bin lira patronlardan alıp, kendi şahsi çıkarları için harcamaktadır.

Bu sene ise bizim ücretlerimizi vermediler. Hepimiz birden işi bıraktık. «Yeter artık, bizi az mı sömürdünüz» dedik. İki aydan beri işbaşı etmiyoruz. Geçen hafta ağa ve adamları bir işçi arkadaşımızı döverek, zorla işe götürmek istediler.

Perişan olduğumuz için, çocuklarımızı açlıktan öldürmemek için, bir avuç mezar toprağımızı ağa ve adamlarına icraya koyduk.

Kahrolsun sırtımızdan geçinenler!

TUNCELİ GÜLEÇ KOYU

TARSUS: KÖYLÜLERİN KUVVETLİ BİR TOPRAK TALEBİ VAR

Urfalı işçiler, memleketlerindeki toprak reformunu ilgiyle takip ediyor. MC hükümetinin ve Demirel'in reformu engellediği ve Ecevit'in de reform yapmayacağı fikri yaygın. Doğulu az topraklı ve topraksız köylüler arasında Ecevit'e olan umutlar çok zayıf.

Yerli işçiler, Tarsus dağ köylüleri 40 liraya işe gidiyor. Köylerde bir karış toprak bile çok değerlidir. Az topraklı ve topraksız köylüler, toprak talep ediyor. Mesela Çiçekli'de köyün yerlileri arasında topraksız köylüler azınlıkta, az topraklı köylüler çoğunlukta olmasına rağmen toprak talebi güçlü. Fakat reformcu yola bağlılık da fazla. Yakup Ağanın 3 bin dönüm toprağı var. 500 - 700 dönüm toprağa sahip bir avuç ağa da var. Toprak kiracılığı bütün yörede çok yaygın. Büyük toprak sahipleri daha çok AP'li veya MC'ci. Jandarma, muhtarlık, köyün hakimiyeti ağaların elinde.

TARSUS'TAN BİR TARIM İŞÇİSİ

Türkiye'de Milli Mesele Özünde Köylü Meselesidir «5»

MUHTEMEL ÇÖZÜM HALKLARIN BİRLEŞEREK DEVRİM YAPMASIDIR

Biz, millî savaşa karşı devrimci tutumu Stalin'in ifadesiyle bir kere daha özlü olarak belirtmek istiyoruz:

«Ulusların kendi kaderlerini kendilerinin tayin etmesi hakkı uğruna savaşan sosyal demokrasi (Marksistler), ulusları ezme politikasına son verme, böyle bir politikayı imkânsız kılma ve böylelikle ulusların savaşını sınırlama, küllendirme, bu savaşı en azına indirme amacını gütmektedir. Bilinçli proletaryanın bu siyasetini, ulusal savaşı derinleştirmek ve genişletmek amacını güden, ulusal hareketi güçlendirme yolunda çaba gösteren burjuvazinin politikasından esasta ayırt eden işte budur.» (Stalin, Marksizm ve Millî Mesele, s. 28, 29)

Bütün bunlarla beraber unutulmaması gerekir ki tarihî olaylar her zaman proletaryanın yöneldiği ve istediği yönde gelişmez. Bununla beraber biz, Türkiye'de millî meselenin millî hareketle değil, devrimle çözülmesinin muhtemel olduğu görüşündeyiz. Tarihî şartlar ve Kürt milletinin dört ülkeye bölünmüş olması, bu ihtimali güçlendirmektedir.

Bir kere bugün bütün dünyada kuvvetli bir devrimci akım vardır. Ezilen milletlerin ve halkların devrimci mücadeleleri bütün dünyayı etkilemektedir. Vietnam ve Kamboçya halklarının mücadelesi, proletarya önderliğinde doğru bir çizgi izleyen halkların her güçlüğün üstesinden geleceğini bir daha ispat etmiş ve devrim yolunu güçlendirmiştir. Dünya halkları, burjuvazi önderliğindeki millî hareketlerle proletarya önderliğindeki kurtuluş mücadeleleri arasındaki farkı her geçen gün daha iyi görmektedir. Türkiye'de de her iki milliyetten halk içinde kuvvetli bir devrimci uyanış görülmektedir.

Diğer taraftan, Kürt milletinin dört ülkeye bölünmüş olmasının sonuçları da hesaba katılmalıdır. Bu durum, millî meselenin çözümünde halkların birleşerek millî demokratik devrimlerini başarmaları yönünde bir çözüm yolunu güçlendiriyor. Çünkü dört ülkeye bölünmüş olan Kürtlerin millî hareketine karşı, bu ülkelerin gerici hâkim sınıfları daima birleşmektedir. Bunun birçok örneği vardır. Kürt millî hareketi, dört ülkeyi birden karşısına almaktadır. Bu sebeple Kürt milliyetinden halklar, bulundukları ülkelerin halklarıyla birleşmeli ve gerici iktidarların yıkılması mücadelesine katılarak, millî boyunduruktan kurtulmalıdır. Bu ülkelerden birinde başarılacak bir devrim, diğer ülkelerin devrimlerinin zafere ulaşması üzerinde de olumlu etkiler yapacaktır. Millî burjuva önderliği, Kürt milletini bulundukları ülkelerin halklarından tecrit politikasını gütmekte ve millî boyunduruktan kurtuluşu zorlaştırmaktadır.

Proletarya ise, halkların devrim için birleşmesini savunmaktadır [illegible] ...tan kurtuluş için en büyük gücü toplamanın [illegible] ağalarının önderliğinde olduğu gibi, zaman zaman emperyalistlere ve gericilere bel bağlama yolunu tutmakta ve halkı yenilgiye sürüklemektedir. Proletarya önderliği ise, halkların kendi gücüne güvenmesi yolunu izlemekte ve dünyanın bütün anti-emperyalist güçlerinin desteğini kazanmaktadır. Unutmamak gerekir ki, bugün güçlü olan iki süper devlet ve emperyalistler değil, dünya halklarıdır. Proletarya önderliği, milletlerin kurtuluş ve halkların devrim davasını en haklı bir temel üzerine oturtarak, dünya halklarının en geniş desteğini kazanmaktadır. Proletaryanın elinde kurtuluş yolunu gösteren Marksizm - Leninizm gibi güçlü bir ideolojik silâh vardır. Burjuvazinin elinde ise, burjuva milliyetçiliği gibi paslanmış bir ideoloji bulunmaktadır.

İşte bütün bu sebeplerle, biz Kürt milletinin boyunduruk altından kurtulması ve kendi kaderini tayin hakkına kavuşmasında halkların devrim yolunu çok daha muhtemel görüyor ve bunun için mücadele ediyoruz. Bununla beraber, millî zulme karşı direnmek, elbette her milletin hakkıdır ve proleter devrimciler emperyalizme zarar veren her millî hareketi desteklerler. Millî harekete karşı zor uygulanmasına ise her şart altında karşı çıkacaklardır.

MİLLİYETLERE GÖRE ÖRGÜTLENME AĞALARIN VE BURJUVAZİNİN İŞİNE YARAR

Millî meselenin çözümünde proletarya ile burjuvazinin yolu arasındaki ayrılık, örgütlenme meselesinde de kendini göstermektedir. Millî hareket bayrağı altında meseleyi çözmek isteyen burjuvazi, her milliyetten halkın ayrı ayrı örgütlenmesini savunmaktadır. Proletarya ise her iki milliyetten işçi sınıfının ve halkın ortak örgütlerde birleşmesi için mücadele ediyor.

Ancak her iki milliyetten işçileri ve halkı birleştiren proletaryanın devrimci partisi, millî demokratik devrimi zafere ulaştırabilir, durmaksızın sosyalizme ilerleyebilir ve böylece her türlü zulüm ve sömürüye son verebilir. Türkiye'de yaşayan proletarya tek bir sınıftır. Proletaryayı Türk ve Kürt diye milliyetlere bölmek, proletaryanın milliyetlere göre ayrı ayrı teşkilâtlanmasını istemek, hâkim sınıflara hizmet eder. Patronlar ve toprak ağaları, her yerde ve her zaman işçi sınıfını ve emekçi halkı bölerek sömürülerini devam ettirmeye çalışmaktadırlar. İşçi sınıfımızın demokratik hakları için mücadelesinde, patronların farklı milliyetlerden işçileri birbirlerine karşı kışkırttıklarını sık sık görüyoruz. Milliyetlere göre örgütlenme, omuz omuza çalışan işçileri ayrı örgütlere bölmeye ve patronların karşısında zayıf düşürmeye yarar.

Bir an için gözümüzde canlandıralım: aynı fabrikada çalışan işçiler, ayrı partilerin, ayrı sendikaların, ayrı derneklerin üyesi olacaklardır. Sınıf menfaatleri, önlerine çıkan meseleler, hayat kavgaları, kurtuluş özlemleri ortak olduğu halde, ayrı örgütlerde toplanacaklardır. Böyle bir şeyi hemen hiç bir işçinin aklı kabul etmez.

Bugün kapitalist gelişmenin bir sonucu olarak, her iki milliyetten işçiler ve halk birbiriyle kaynaşmakta, içiçe geçmektedir. Topraksız ve yoksul Kürt köylüleri, yoksul Türk köylüleri gibi, şehirlere akmakta, buralarda ekmek parasını çıkarmak için iş aramaktadır. Büyük sanayi merkezlerinde büyük sayıda Kürt işçiler çalışmaktadır.

Tarım proletaryasının ve şehirlerde toplanan diğer emekçi sınıfların durumu da farklı değildir. Her iki milliyetin emekçilerini de aynı sömürü çarkı ezmektedir. Bugün Ege bölgesindeki ovalara, Çukurova'ya Türkiye'nin çeşitli yerlerinden yarı - proleter durumundaki yoksul köylüler, mevsimlik iş için geliyorlar. Kars'tan, Maraş'tan, Urfa'dan, Sivas'tan, Konya'dan, Uşak'tan, Niğde'den, issiz köylü yığınlarının bulunduğu çeşitli bölgelerden geliyorlar. Bunların sendika hürriyeti, grev ve toplu sözleşme gibi demokratik haklarını kazanmak meseleleri vardır. Daha iyi ücret, dayıbaşılığı kaldırmak, iş güvenliği gibi talepleri vardır. Ve hepsinin ortak devrim davaları vardır. Toprak işçilerini milliyetlerine göre ayrı ayrı örgütlemek kime hizmet edecektir?

Büyük üniversite şehirlerinde toplanan öğrenci gençlik için de aynı şeyler söz konusudur.

Ticaret ve küçük sanayi merkezleri olan kasabalar ve küçük şehirlerde de, iki milliyetten halk gittikçe daha geniş oranda içiçe yaşıyor. Her iki milliyetten halkın birlikte yaşadığı köyler ve köylük bölgeler de vardır. Ve her şeyden önemlisi, her iki milliyetten emekçilerin ve halkın ülke çapında ortak menfaatleri vardır. Aynı gerici iktidarın baskısı altında yaşamak, halkları birleştiren bir etkendir.

PROLETARYANIN VE HALKLARIN DEVRİMCİ BİRLİĞİ İÇİN ÇALIŞALIM!

İşte bütün bu sebeplerle biz, gerek proletaryanın siyasî örgütlenmesinin, gerekse halkın çeşitli örgütlerinin, milliyetlere göre ayrı değil, ortak olmasını savunuyoruz. Halkların paramparça edilmesine ve gerici iktidarlar karşısında zayıf düşürülmesine karşıyız. Dünya halklarının tecrübesi de bunu öğretmektedir. Stalin şöyle diyor:

«Uygulama, belli bir devletin proletaryasının milliyetlere göre örgütlenmesinin, sadece sınıf dayanışması fikrinin çöküşüne yol açtığını ispatlamıştır. Söz konusu devletin bütün milletlerinin bütün proletaryası ayrılmaz bir proleter birlik halinde örgütlenirler.» (Stalin, Millî Mesele Üzerine Rapor, Eserler (Almanca), cilt 3, s. 50)

Bu görüşe uygun olarak, Bolşevikler millî meseleyle ilgili bütün parti kararlarında birleşik örgütlenme ilkesini savunmuş ve uygulamışlardır. Bir örnek olarak 1913 yazındaki Ortak Konferans kararlarının ilgili maddesini buraya alıyoruz:

«İşçi sınıfının çıkarları, bütün milliyetlerden işçilerin belli bir devlette, birleşik işçi sınıfı örgütlerinde (siyasî, sendikal, kooperatif, eğitimle ilgili, vb.) kaynaştırılmasını gerektirmektedir. Ancak farklı miliyetlerden işçilerin bu tek tek örgütlerde kaynaştırılması, proletaryanın uluslararası sermayeye ve gericiliğe karşı muzaffer bir mücadele yürütmesini ve genellikle işçi sınıfı düşmanı emellerini 'millî kültür' sloganı arkasına gizleyen bütün milletlerden toprak sahiplerinin, din adamlarının ve burjuva milliyetçilerinin propaganda ve emellerine karşı savaşmasını sağlayabilir. Dünya işçi sınıfı hareketi, uluslararası bir proletarya kültürü yaratmakta ve bu kültürü her geçen gün daha fazla geliştirmektedir.» (Lenin, Örgütlenme Üzerine, Bora Yayınları, s. 124)

Gene aynı kararın başka bir yerinde, işçileri bölme çabaları şu sözlerle teshir edilmektedir:

«Ayrıca Sosyal-Demokratlar (Marksistler), ezilen milletlerin toprak sahipleri, din adamları ve burjuvazisinin işçileri bölme çabalarına çoğu zaman milliyetçi sloganların ardına gizlediklerini ve bütün milletlerin emekçi halk kitlelerinin aleyhine, ezen milletin toprak sahipleri ve burjuvazisiyle el altından anlaşarak işçileri aldatmaya çalıştıklarını hiç akıldan çıkarmamalıdırlar.»
(Aynı eser, s. 125)

Proletaryanın tutumu işte budur. Biz bu ilkeleri savunmakla beraber, Kürt milliyetinin örgütlenme özgürlüğünü de savunuruz. Biz milliyetlere göre örgütlenmeyi proletaryanın ve Türkiye halklarının menfaatleri açısından doğru bulmuyoruz. Fakat Kürtlerin millî örgütler kurma hürriyetini, demokratik bir hak olarak görüyoruz. Halkın bütün demok-
Kürt ve Türk milliyetinden proleter
ratik hakları gibi, bu hakkı da savunuyoruz.
devrimcileri proletarya partisinde birleşmelidir!

Her iki milliyetten işçiler ve halk ortak örgütlerde birleşmelidir!

Türkiye halkları, emperyalizme ve gericiliğe karşı omuz omuza savaşacak ve millî demokratik devrimlerini zafere ulaştıracaklar, millî boyunduruğu kıracaklardır. Kürt milleti kendi kaderini hür olarak tayin edecektir.

SIKIYÖNETİME SON!

İşçiler, köylüler, aydınlar, ilericiler, bütün yurtseverler, sıkıyönetimin kanunsuz kararlarına karşı çıkmalıdırlar!

SOSYALİST PARTİ: SIKIYÖNETİM KALKMALIDIR

Devletin bütün olanaklarını sermayedarlara ve toprak ağalarına adeta peş keş çeken MC koalisyonu, işçilerin yoksul köylülerin, karşısında bir cephedir.. Türkiye, dünyanın en pahalı ülkeleri arasındadır. Enflasyon hızı baş döndürücüdür. İşverenlerin geniş çapta lokavt uygulamalarına göz yumulurken işçilerin grevleri yasaklanmaktadır. Her türlü demokratik hareket demokrasiye ters düşen güçler tarafından çeşitli biçimlerde engellenmektedir. Yine bu amaçla da sıkıyönetim bir dönem daha uzatılmak istenilmektedir. Anayasamızda da belirtildiği gibi olağanüstü bir yönetim biçimi olan sıkıyönetim bu olağanüstülüğünü temel hak ve özgürlüklerimizi sınırlayıcı ve kısıtlayıcı niteliğinden almaktadır. Ve sıkıyönetim olağanüstü hâl olarak 52 yıllık Cumhuriyet döneminde 37 yıl uygulanarak demokratik hareketlere karşı kalkan olarak kullanılmıştır. Sıkıyönetimin uzatılmasının da ilanı için gerekli olan şartlara bağlı olması gerekir. Sıkıyönetimin hangi hallerde ilan edileceği ise anayasada yazılıdır. Oysa bugün sıkıyönetimin ilanını gerektiren nedenler ortadan kalkmıştır. Böylece sıkıyönetim yasal dayanaktan yoksun kalmıştır. Ayrıca sıkıyönetim uygulamasının da ilanı için ileri sürülen gerekçelere uygunluğu esastır. Ve bu şartlar altında sıkıyönetimin uzatılması kararı sosyal hareketlerin kontrolü amacına yönelik bir karar olarak görülmektedir. Bu nedenlerlede sıkıyönetimin uzatılmaması gerekmektedir.

Sosyalist Parti

BİRLİK PARTİSİ: SIKIYÖNETİMİN KALKMASI BÜTÜN HALKIN İSTEĞİ

1 — Sıkıyönetim özgürlüğü kısıtlıyor. Sıkıyönetimi ancak olağanüstü hallerde normal olarak nitelendirebiliriz. Bugünkü yaşantımızda Türkiye'de sıkıyönetimin yeri yok. Zira sıkıyönetim bugünkü haliyle, sol güçlere ve işçilere karşıdır. Sıkıyönetim kalkmalıdır.

2 — Sağ cephe soldan ürkmekte ve seçimden korkmaktadır. Ecevit'in kişiliğinde devrimcilere saldırıyor. Aslında Ecevit'in devrimci (halktan yana) olduğunu düşünmüyoruz. Ecevit AET emperyalizmine bağımlıdır. Bunun yanısıra çeşitli özgürlükler vaadetmektedir. Bu bile Amerikan emperyalizmini kuşkulandırıyor.

Sıkıyönetimin kalkması için devrimci güçler ve siyasi sol partiler ortak bir basın toplantısı düzenlemeli veya sıkıyönetimin yersiz olduğunu halka izah edebilmemiz için, devrimci teşekküller kendi yörelerinde bildiriler dağıtmalıdırlar.

Eğitim Teşkilâtı Başkanı
Mustafa Özyurt
Türkiye Birlik Partisi
Beyoğlu İlçe Başkanı
Hulûsi KONUK

TÜRKİYE YENİ HABER-İŞ SENDİKASI: SIKIYÖNETİM FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN BASKI ARACIDIR.

Soru: Sıkıyönetim size neler getirdi?

Cevap: Aslında bu soruyu şöyle sormak daha doğru olacaktır: Sıkıyönetim işçi sınıfı ve bütün halka; işçilere, köylülere, ilerici ve devrimci aydınlara, ilerici yayınlara neler getirmiştir?

Kıbrıs işgaliyle ilgili olarak ilan edilen sıkıyönetim sürekli olarak uzatılmaktadır. Esas olarak işçilerin, köylülerin, bütün halkın mücadelesini bastırmak amacını taşıyan Sıkıyönetim faşist MC hükümetinin bir kanadı tarafından bütün yurt çapında yaygınlaştırılmak istenmektedir. Sıkıyönetimin bu amacı Ecevit tarafından da belirtiliyor.

Aslında Sıkıyönetim, bugün halkımız üzerinde bütün şiddetiyle hüküm süren faşizmden ayrı olarak düşünülemez. Parababalarının ve toprakağalarının en gerici, en Amerikancı kesimlerinin iktidar olan MC 12 Mart Faşizminden başka bir şey değildir.

Bugün de işçiler o günlerdeki gibi toptan işten atılıyor, Grevler, direnişler, yürüyüşler Sıkıyönetim yasaklarıyla bastırılmak isteniyor. Sendikalaşma mücadelesi veren işçiler kendilerini sokakta buluyorlar. Sarı sendikalara, gerici patronlara karşı mücadele eden işçiler karşılarında polisi, jandarmayı, panzerleri, komandoları buluyor. Faşist milliyetçi cephenin reformcu mitinglere bile tahammülleri yoktur. Onlar halkın toplandığı her türlü gösteriyi basarak, cinayetler işleyerek halkı sindireceklerini, mücadeleyi bastıracaklarını zannediyorlar. Bir yandan da Kıdem Tazminatı adı altında işçileri tazminatsız ve toptan işten atmanın planlarını yapıyorlar.

Artık gün geçmiyor ki, faşist MC nin militanları, polisler bir toplantıya saldırıp kan dökmesinler, cinayet işlemesinler. Halkın mücadelesinin bir parçası olan memurların sendikalaşma, gençliğin demokratik üniversite mücadelesi, işçilerin direnişleri, grevleri her türlü engellemeye, baskılara rağmen ilerliyor. Hakim sınıfların ne Sıkıyönetimleri, ne panzeri — coplu polisleri, ne ülkücü komandoları bu mücadeleyi durduramayacaktır.

Öte yandan sıkıyönetim mahkemelerinin bir devamı olan Devlet Güvenlik Mahkemeleri ilerici devrimci aydınları, mücadele eden işçileri faşist 141 ve 142. maddelerle mahkûm ediyor. Devrimci demokratik dernekleri kapatmaya çalışıyor. Anayasaya aykırı oldukları kesinleşen ve kaldırılması hakkında Anayasa mahkemesi kararları olan bu mahkemeler de faşizmin bir parçasıdır.

Köylülerin toprak talebi de, 12 Mart faşizmi zamanında hazırlanan toprak reformu ile faşizm altında ve Sıkıyönetim tehditleri altında güya köylülere toprak dağıtarak bastırılıyor. Böyle bir toprak reformu uygulamasından ne kadar köylü faydalanabilir ve bu toprakları nasıl elinde tutabilir? Kırsal alanda toprak ağalarının ve tefeciliğin kökü kazınmadıkça ve onların siyasi nüfuz'arı kırılmadıkça gerçek bir toprak reformundan bahsedilemez. Çünkü köylülerin toprağa kavuşması reformlarla gerçekleşemez. Bu, topraksız ve yoksul köylülerle işçilerin bir iktidarı meselesidir.

Kısaca Sıkıyönetim altında, İş Kanununun 13. 17. ve 24. maddeleri yürürlükte olduğu ve faşist 141. 142. ve 146. maddelerle Devlet Güvenlik Mahkemeleri feshedilmediği sürece işçilerin, köyülerin demokratik haklarından bahsedilemez.

Bugün bütün demokratik güçlerin, demokratik örgütlerin önünde faşizme karşı mücadele gibi önemli görevler duruyor. Artık hakim sınıflar Kıbrıs meselesinin arkasına saklanıp gerçek amaçlarını gizliyememektedir.

Sıkıyönetimin kaldırılması için geniş kitlelerin katıldığı aktif mücadeleler verilmedikçe, bütün demokratik haklar mücadelesi ile birleştirilmedikçe bu mücadele başarıya ulaşamayacaktır.

Bugün faşistler iktidarlarını sürekli sıkıyönetim altında devam ettirebilmektedirler. Azgın sömürülerini ancak böylece sürdürebileceklerini ve içinde bulundukları ekonomik ve siyasi buhranları faşist yönetimlerle atlatabileceklerini umuyorlar. Ama halkımız bütün bu umutları mutlaka bozguna uğratacaktır. Bunun için bütün demokratik örgütleri sendikaları siyasi partileri her türlü baskıya, engellemeye rağmen geniş kitle yürüyüşleri mitingleri yapmaya ,bu konuda sonuna kadar mücadeleye çağırıyoruz. Bu mücadelelerde PTT işçileri en ön safta şerefli yerini alacaktır.

Bütün demokratik güçleri, ilericileri, devrimcileri şu talepler etrafında birleşmeye çağırıyoruz:

İş Kanununun faşist 13, 17 ve 24. maddeleri kaldırılmalıdır!

Toplu işten atılmalara son verilmelidir!.

Sendika hürriyeti ve sendika seçme hakkı.

Faşist 141. 142. ve 146. maddeler kaldırılmalıdır!

Devlet Güvenlik Mahkemeleri kaldırılmalıdır!

Genel Grev, Siyasi grev ve dayanışma grevi hakkı tanınmalıdır!

Sıkıyönetim Kaldırılmalıdır!

Bütün faşist yuvalar dağıtılmalı ve faşist katillerden hesap sorulmalıdır!

Yaşasın Demokratik güçlerin faşizme karşı güçbirliği, Yaşasın halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi

Türkiye Yeni Haber-İş
Sendikası
İstanbul Şube Başkanı
O. Zinnur BAYRAKTUTAN

Pankarttaki Yazı: «ANAYAS A NERDE?» Cevabı yine fotoğrafta.

AV. GÜLÇİN ÇAYLIGİL HER TÜRLÜ DEMOKRATİK YOL ZORLANMALIDIR

Sıkıyönetim Kıbrıs çıkarması sırasında Anayasa'nın 124. maddesine uygun olarak savaş hali nedeniyle ilân edilmiştir. Bilindiği gibi savaş hali fiilen ortadan kalktığı halde, seçim sırasında çok kısa bir süre kaldırıldıktan sonra yeniden ilân edildi. 10 Temmuzda birinci yılını dolduracak olan Kıbrıs çıkarma harekâtını hazırlayan koşullar ortada olmadığı halde, Sıkıyönetimin sürdürülmesinde Millî Cephe hükümetinin ve onu destekliyen mali oligarşinin çıkarları olduğu kesindir. Bunun en belirgin örneği de grev ve lokavtın yasaklanmış olmasına rağmen, lokavtların alabildiğine uygulanması ve grevlerin de alabildiğine yasaklanması ve grevci işçilerin tutuklanmasıdır.

Örneğin bu dönemde 30'dan fazla grev yasaklanmış, fakat işverenlerin kılıfa uydurarak kendi işyerlerinden özellikle de devrimci bilinen işçileri atmaları yoğunlaşmıştır. Bu açık çelişki de Sıkıyönetimin hangi sınıfın çıkarlarını gözetmekte olduğunu kesin bir şekilde Türkiyeli emekçilere göstermektedir.

Sıkıyönetimi tarihsel gelişimi için de ele aldığımızda, Sıkıyönetim diyalektiğinin devrimci ve ilerici güçleri daha da bilinçlendireceği, demokratik hak ve özgürlükleri sonuna dek savunmaya kararlı emekçi yığınlarına yeni ve taze güçler kazandıracağı da kuşkusuzdur.

İşte bu nedenledir ki sıkıyönetimler kısa vadede mali oligarşinin çıkarlarını korumakta ve pekiştirir gibi gözükmekte iseler de, uzun vadede daima devrimci güçlerin çoğalmasına istese de istemese de katkılarda bulunur.

Bu demek değildir ki, Sıkıyönetim sürmeli ve baskısını arttırmalı. Burada devrimcilere düşen görev iki yönlüdür:

1 — Sıkıyönetimin kaldırılması için hertürlü demokratik yolun zorlanması ve sonuna dek savunulması.

2 — Sıkıyönetimin topluma getirdiği kaçınılmaz çelişkilerin, bilinçlenme süresine girmiş olan emekçi yığınlarına devlet - birey çelişkisi göstermesi amacıyla iletilmesidir.

SIKIYÖNETİM HALKIN ALEYHİNEDİR

1 — Aslında sıkıyönetim halkın özgürce yapabileceği işleri önlemek üzere çıkarıldı. Sıkıyönetim halkın aleyhinedir. Devlete hizmet ediyor. Devlet de çıkarcıların devleti. Sıkıyönetim mutlaka kalkmalıdır. Halk gideceği yolu serbestçe, hiç bir engel çıkmadan seçebilmelidir. Sıkıyönetim kalksa da biz, özgür olamayacağımızı biliyoruz. Ama sıkıyönetim iyice kanunsuz bir düzen olduğu için kalkmalıdır.

2 — Bütün halk, bu sıkıyönetimin gerçekten halkın yararına olmadığını anlıyabilmelidir. Bunun için hepimiz birlik olup, mücadele vermeliyiz. Bilhassa işçi sınıfının aleyhine olduğu için, gerektiğinde yürüyüşler, mitingler yapılmalı, greve gidilmelidir.

İşçi Gülhan İlhan

Çin Komünist Partisi Kısa Tarihi

ÇİN KOMÜNİST PARTİSİNİN TARİHİNİ ÖĞRENELİM

«Çin Komünist Partisi Kısa Tarihi» adlı kitap Bora Yayınları tarafından Nisan 1975'de yayınlandı. Bu kitapta Çin Halk Cumhuriyeti'nde çıkan Halkın Gazetesi, Halk Kurtuluş Ordusu Gazetesi ve Kızıl Bayrak gazetelerinin 1971 yılında Ç.K.P.'nin 50. kuruluş yıldönümü münasebetiyle ortaklaşa hazırladıkları bir makale ve Ç.K.P. Merkez Komitesi Başkan Yardımcısı Çu En-lay'ın Partinin 10. Milli Kongresine verdiği rapordan bir bölüm yer alıyor.

1 Temmuz'da 54. kuruluş yıldönümünü kutlayan Ç.K.P'nin dünya proletaryasına ışık tutan mücadelesini anlatan bu kitabı bütün devrimciler okumalıdırlar.

TAYİN EDİCİ OLAN SİYASİ ÇİZGİDİR

Kitapta Ç.K.P'nin kuruluşu anlatılırken şöyle deniliyor:

«Ç.K.P'nin kurulduğu sırada birkaç komünist grupta örgütlenmiş sadece bir kaç düzine üyesi vardı.. Ç.K.P. yarım yüz yıl boyunca zorlu mücadeleler içinde gelişti ve bugün Çin Halk Cumhuriyeti'ni yöneten bir parti durumuna geldi. Yarı-sömürge, yarı - feodal eski Çin, bugün refah yolunda adımlarını atan sosyalist yeni Çin'e dönüştü.» (S. 8)

Ç.K.P'nin tarihi bize öğretiyor ki, bir partinin zaferini ya da yenilgisini belirleyen onun siyasi çizgisidir. Ç.K.P nin tarihi, büyük zaferlerle dolu olduğu gibi büyük yenilgilerle de doludur. Tarihinin her döneminde Ç.K.P. sağ ve sol oportünizme, revizyonizm ve Troçkizm'e karşı büyük mücadeleler vermiştir. Marksizm - Leninizm'in ülke şartlarına sıkı sıkıya kaynaştırılmasıyla yaratılan siyasi çizgi. Ç.K.P'ni ve Çin proletaryasını zafere ulaştırmıştır.

REVİZYONİSTLER MARKSİZMİ ÖLÜ BİR DOĞMALAR YIĞINI HALİNE GETİRİYOR

Biz Türkiye devrimcileri, emperyalizm ve faşizmin yıkılması ve örgütlenme alanında baş görevimiz olan proletarya partisinin inşası için verdiğimiz mücadelede zaferimizi sağlayacak olan doğru siyasi çizgiye nasıl ulaşabiliriz? Marksizm - Leninizmi ülkemiz şartlarıyla nasıl kaynaştırabiliriz? İşte Ç.K.P'nin mücadele tecrübesi bize bu noktalarda ışık tutuyor. «Ç.K.P. Kısa Tarihi» adlı kitaptan öğreniyoruz ki, doğru siyasi çizgi baş lıca üç etkene bağlıdır. Teori ile pratiğin birliği, öncüyle kitlelerin birliği, devrimci hareketin geçmişiyle geleceğinin birliği.

Bugün ülkemizde revizyonistler ve Troçkistler, kitlelerin geri kesimlerine ve geri eğilimlere sırtlarını dayayarak kitleleri siyasetten uzaklaştırmaya ve devrimcileri kitlelerden tecrit etmeye çalışıyorlar. Bu durumda, devrimcilere düşen görev, revizyonist ve Troçkist fikirleri teşhir etmek, kitlelerin en geniş kesimleriyle birleşme yeteneğini göstermek ve kitlelerin en geri kesimlerini dahi proletaryanın siyasi hedefleri doğrultusunda harekete geçirmektir.

DEVRİMCİ ÖZELEŞTİRİ MÜCADELEYİ İLERLETİR

Büyük ustalar proletarya devrimcilerinin en önemli üstünlüklerinin özeleştiri yeteneği olduğunu söylerler. Teori ile pratiği birleştiren, kitlelerden öğrenmesini bilen bir proletarya hareketi, gelecekteki mücadelesine ışık tutması için geçmişteki mücadelesini titizlikle gözden geçirmek zorundadır. Çin Komünist Partisi'nin zengin tecrübesi bugün devrimci özelestiri çabası içinde bulunduğumuz günlerde yararlanacağımız derslerle doludur.

«Başkan Mao bu ilkeyi şöyle açıkladı: 'Geçmişte yapılan bütün hataları hiç acımadan açığa çıkarmalı ve gelecekte daha dikkatli ve daha iyi çalışabilmek için geçmişte kötü olan herşeyi bilimsel bir şekilde tahlil etmeli ve eleştirmeliyiz.'» (ÇKP Kısa Tarihi, s. 46) Çin Komünist Partisi Kısa Tarihi adlı kitap, dünya tarihinde iki büyük devrim olan Çin Devrimi ve Büyük Proleter Kültür Devriminde Çin halkını yöneten büyük ve şanlı bir partinin mücadele tecrübesini özlü bir şekilde anlatıyor. Bütün devrimcilere tavsiye ederiz.

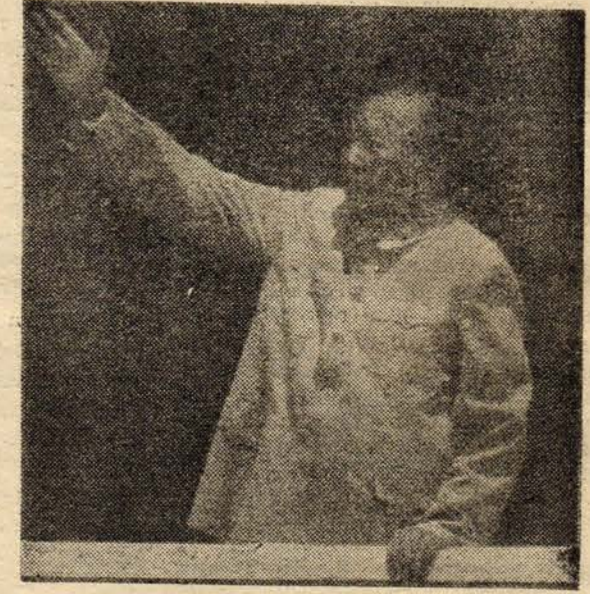
Büyük ustaların kitaplarındaki fikirler, eğer devrimci mücadelenin pratiği ile birleştirilmezse boş bilgiler yığını halini alır. ÇKP'nin tarihi Marksizm-Leninizmi ülke pratiğinden koparan revizyonist ve Troçkist akımlarla mücadele içinde geçmiştir. Bugün yurdumuzdaki çeşitli revizyonist ve Troçkist akımlar da aynı yoldan gitmek tedirler. TİP ve TSİP revizyonistleri dogmatizme dört elle sarılmakta, Marks ve Lenin'in ve diğer büyük devrimcilerin kitaplarında geçen cümlelerden karşı devrimci fikirlerini yaymak, sosyal emperyalizmin yurdumuz üzerindeki tahakkümünü sağlamak için yararlanmaya çalışmaktadırlar.

Kitap, Ç.K.P'nin bu türden oportünist akımlara karşı mücadelesini anlatıyor ve devrimci hareketin Marksizm - Leninizmin özünü kavraması ve ülke şartlarına uygulaması gerektiğine işaret ediyor.

DEVRİMCİLER KİTLELERİN EN GENİŞ ÇOĞUNLUĞUYLA BİRLEŞMELİDİR

Devrimci mücadele herşeyden evvel halk kitlelerinin verdiği bir iktidar mücadelesidir. Bu mücadeleler içinde kitleleri seferber edebilen doğru siyasetler gerekir. Doğru siyaset ancak kitlelerin ihtiyaç ve taleplerinden yola çıkılarak tesbit edilebilir. Ç.K.P. kitle çizgisine uyduğu, kitlelerin sesine kulak verdiği için uzun yıllar süren mücadelesinde Çin halkını yönetebilmiş ve zafere ulaştırabilmiştir. Ç.K.P. gerek kitlelerin gerisinde kalarak tes limiyetçi bir çizgi izleyen sağcılara, gerek se kitlelerden kopan maceracılara karşı verdiği mücadele içinde gelişmiştir «Ç.K.P. Kısa Tarihi» buna önemle işaret ediyor.

Bugün yurdumuzdaki revizyonist ve Troçkist gruplar kitlelerin çıkarlarına tamamiyle ters düşmektedirler. Devrimciler revizyonizm ve Troçkizme karşı çıkmalı, kitlelerle birleşmeli, kitlelerin fikirlerini toplamalı ve Marksizm —Leninizm ışığında kitleleri seferber edebilecek doğru siyasetler tesbit etmelidirler.

Büyük Marksist-Leninist Önder Mao Zedung

ÇKP'nin Zaferlerini Selamlıyoruz!

1 Temmuz 1975, Çin Komünist Partisi'nin 54. kuruluş yıldönümüdür. Türkiye'nin proletarya devrimcileri başında Mao Zedung'un bulunduğu ÇKP'nin bu yıldönümünü kutlar, kuruluşunun 54. yılında kazandığı zaferleri sevinçle karşılarlar.

İçinde bulunduğumuz yılın Ocak ayının onüçünde Çin'de Milli Halk Meclisi toplanmış ve yeni kabul edilen anayasa ile ülkede proletarya diktatörlüğü ve ÇKP'nin önderliği pekiştirilmiştir. Halen Çin Halk Cumhuriyetinde Büyük Proleter Kültür Devriminin devamı ve derinleştirilmesi olan «Proletarya Diktatörlüğü Teorisi'ni İnceleme Kampanyası» devam etmekte ve halk kitleleri ülkede proletarya diktatörlüğünün sağlamlaştırılması için seferber edilmektedir. Biz bütün bu başarılardan büyük bir sevinç duyuyoruz..

ÇKP DOĞU HALKLARININ DEVRİMCİ FIRTINASININ EN BÜYÜK GÜCÜNÜ YARATTI

ÇKP, uluslararası proletarya hareketinin yüz yılı aşan tarihinde büyük ve şanlı bir partidir. ÇKP'nin 1921'de kurulması Mao Zedung'un belirttiği gibi, Çin Tarihinde çığır açan bir olaydı. Çin Komünistleri 700 milyonluk bir halkı yöneterek ülkelerinde emperyalizmin boyunduruğunu kırdılar ve böylece emperyalizme muazzam bir darbe indirmiş oldular. ÇKP, «Hint, Çin, Kore, Japon, İran ve Türk işçi ve köylüleri ortak kurtuluş davası uğruna elele verip, yürüyüşe geçtikleri zaman, ancak o zaman sömürücülere karşı kesin zafer sağlama bağlanmış olacaktır. Yaşasın özgür Asya» diyen Lenin'in selamladığı Doğu halklarının devrimci fırtınasının en büyük gücünü yarattı.

ÇKP, uzun yıllar süren çetin mücadeleler içinde dünya halklarına Mao Zedung gibi büyük bir önder yetiştirdi. Lenin'in bayrağını devralan Mao Zedung'un Marksizm - Leninizme önemli katkıları vardır. Mao Zedung 1917 Büyük Ekim devriminden sonra açılan emperyalizm ve proletarya devrimleri çağında, emperyalizmin hakimiyeti altındaki ülkelerde, burjuvazinin milli ve demokratik devrimi sonuna kadar götüremeyeceğini, önderlik görevini proletaryanın yüklenmesi gerektiğini ortaya koydu.

ÇKP'nin ve Çin halkının kazandıkları zafer dünya proletaryasına, ezilen milletlere ve yoksul halklara örnek oldu. Mao Zedung'un Çin devrimini zafere ulaştıran siyasi ve askeri çizgisi, yeni demokratik devrim teorisi, halk savaşı stratejisi ve birleşik cephe politikası bugün bütün sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin milli kurtuluş, bağımsızlık ve demokrası mücadelelerine ışık tutuyor..

ÇKP REVİZYONİZME KARŞI LENİN'İN BAYRAĞINI YÜKSEKTE TUTTU

26 yıldır Sosyalist yeni Çin'in başında bulunan ÇKP, Çin halkını sosyalizmi kurmak ve proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırmak için verdiği mücadelede büyük zaferlere ulaştırdı.

Sosyalist yeni Çin kurulduğu günden itibaren emperyalizme ve gericiliğe karşı verdiği mücadelede dünya halkları için büyük bir destek oldu.

Stalin'in ölümünden sonra, Kruşçev revizyonistleri, parti ve devlet iktidarını gaspederek Sovyetler Birliğini sosyal — emperyalist bir ülke haline getirdiklerinde, onlara karşı ilk mücadele bayrağını açanlar Arnavutluk Emek Partisi ve ÇKP oldu.

Kruşçev - Brejnev revizyonistlerinin sosyal - emperyalist emellerini gerçekleştirmek için Marksizm - Leninizme saldırmaları ve modern revizyonist ideolojiyi yaymaları karşısında ÇKP en ön safta mücadele verdi.

Mao Zedung, ÇKP'nin modern revizyonizme karşı verdiği mücadele içinde, dünyada sosyalizmin tarihi tecrübesinden yararlanarak, Le-

Anayurtlarını Birleştirme Davasında Kore Halkına Zaferler Diliyoruz

Kore Savaşının 25. Yılında

Kore halkının emperyalist saldırganlara ve onların Güney Kore'deki kuklalarına karşı yürüttükleri kurtuluş savaşı 25 yıl önce 25 Haziran günü başlamıştı. Kore halkı, başta ABD emperyalistleri olmak üzere birçok gerici ülkenin ordularına karşı üç yıl kahramanca savaşmış ve büyük zaferler kazanmıştır. Kore halkı bu savaşta esas olarak kendi gücüne dayanmış ve anayurdunu korumak için her türlü fedakârlığı göstermiş, çetin bir şekilde savaşma ilkesini uygulamıştır. Stalin'in başında bulunduğu Sovyetler Birliği ve Çin Halk Cumhuriyeti ile dünyanın bütün anti - emperyalist ve barışçı güçleri Kore halkı ile güçlü bir dayanışma göstermişlerdir. Çin gönüllüleri Kore halkının yardımına koşarak, emperyalistlere karşı onlarla omuz omuza savaşmıştır. Çin ve Kore halkları arasındaki dostluk, bu silah arkadaşlığı ile perçinlenmiştir. Ateşkes ilân edilmesi üzerine Çin gönüllüleri yurtlarına dönmüşler ve Kore'de tek bir Çin askeri kalmamıştır. Bu suretle Kore ve Çin halkları, gerçek enternasyonal dayanışmanın da bir örneğini vermişlerdir.

Bugün Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, her türlü emperyalist saldırıya karşı anayurdunu savunmak için, esas olarak kendi gücüne dayanma ilkesini başarıyla uygulamaya devam ediyor. Kore halkı bir yandan sosyalizmi inşa ederken, diğer yandan anayurdunu bağımsız ve barışçı yoldan birleştirme mücadelesini de sürdürüyor. Kore halkının önderi Kim İl Sung'un, Kore'nin bölünmüşlüğünü önleme ve anayurdu barışçı yoldan birleştirme konusunda ortaya koyduğu beş nokta lık plân bütün dünyada geniş destek buluyor.

Emperyalistler ve Güney Kore'deki kuklaları, Kore'de savaş tahrikçiliği yapıyorlar ve Kuzey ve Güney arasında görüşmeler yapılmasını önlemeye çalışıyorlar. Onların bu tutumu bizzat Güney Kore halkının güçlü tepkisi ile karşılaşıyor.

Bayar — Menderes faşistleri, ABD'li efendilerine yaranmak için Kore'ye bir Türk tugayı yollamışlardı. İşbirlikçi DP İktidarı, binlerce Türkiyeli emekçiyi, kurtuluş savaşı veren bir halka karşı sürmüş ve ABD menfaatleri uğruna kırdırmıştı. Halkımız bugün uyanıktır. Türkiye emekçileri, Kore, Vietnam, Kamboçya, Filistin ve Arap halklarının kime karşı ve niçin savaştıklarını artık bilmekte ve dünya halklarının zaferlerini sevinçle karşılamaktadır.

Kim İl Sung Moskova'ya Gitmedi

Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti Başkanı Kim İl Sung'un geçen Mayıs ayında Moskova'ya yapması kararlaştırılan ziyaretinin ertelendiği açıklanmış ve yeni bir tarih belirtilmemiştir.

Bilindiği gibi, Kim İl Sung geçen Mayıs ayının 23'ünde Romanya'ya gittikten sonra, Cezayir, Moritanya ve Yugoslavya'yı ziyaret etmiş ve yurduna dönmüştür.

Kore parti ve devlet başkanının Moskova ziyaretinin iptal edilmesinin sebebi olarak Brejnev'in rahatsızlığı belirtilmektedir. Öte yandan THA'nın Moskova kaynaklı bir haberine göre, Brejnev sağlığının bozulduğu şeklindeki söylentilerle ilgili olarak yabancı gazetecilere şöyle demiştir. «Sağlığım yerindedir. Merak etmeyin.» (Yeni Ortam, 17 Haziran 1975)

Mozambik Halkı Savaşmaya Cesaret Etti ve Kazandı

(Baştarafı 12. Sayfada)

tırmak, siyasi çizgimizin kitleler içinde kök salmasını sağlamak, ideolojimizi toplumu değiştirecek muazzam bir maddî güç haline getirmek demektir. Bu, emekçi halkımızın geniş kitlelerinin menfaatlerini yansıtan halk iktidarının demokratik kuruluşlarını kurmayı gerektirir. Son tahlilde, bu mücadelemizin halka yayılması, çalışma yöntemlerimizin demokratlaştırılması ve önderliğimizin kollektifleştirilmesi demektir.

Yatay sağlamlaştırma, yani bütün mücadele biçimlerinin her kesime yayılması, saldırının genelleştirilmesi için zorunlu ön şarttır. Bu, sadece bir silahlı mücadelenin yayılması ve yoğunlaştırılması meselesi değil, aynı zamanda ideolojik mücadelenin ve üretim, eğitim, kültür, sağlık ve sosyal refah gibi çeşitli cephelerde millî yeniden inşa mücadelesinin yaygınlaştırılması ve yoğunlaştırılmasıdır.

Çizgimizin saldığı derin kökler, halk iktidarının kurulması ve siyasî, iktisadî ve sosyal cephelerde kitlelerin elde ettiği kazançlar, millî kurtuluş sürecini ters yöne çevrilemez hale getirmekte ve gerçek demokrasinin temellerini atmaktadır. Bu zaferler, bölgelerimizi düşman saldırısının hiç bir türüne karşı boyun eğmeyen kaleler ve hâlâ işgâl altındaki bölgelerdeki kitlelerin mücadeleleri için eşsiz bir ilham kaynağı haline getirmektedir.

Mücadelemiz, bir halk mücadelesi olduğu için ve haklı bir mücadele olduğu için, hedefimizi doğru olarak tesbit edebildiğimiz için, Mozambik halkının ve kardeş Angola, Gine—Bissau halklarının millî kurtuluş mücadelesi, Portekiz faşizminin çöküşüne yol açtı. Bu, sömürgeciliğe ve faşizme karşı mücadelemizde bizim tutarlı müttefikimiz olan Portekiz halkıyla dayanışmamızın bir zaferidir.

On yıl önce, mücadelenin başlangıcında FRELİMO, mücadelemizin ancak Portekiz sömürgeciliğinin yok edilmesiyle sona ereceğini açıklamıştı.

Eğer Portekiz hükümeti, samimiyetle barışı gerçekleştirmek ve ülkelerimiz arasında arkadaşlık ve işbirliği ilişkilerinin kurulmasına gidecek yolu tutmak istiyorsa, bütün Mozambik halkını Portekiz sömürgeciliğine karşı harekete geçiren anlaşmazlığın çözümünü sağlayacak esasları kabul etmeli ve barışın millî bağımsızlıktan ayrılmıyacağını kavramalıdır.

Zambezya eyaletinde silahlı mücadeleyi yeniden başlatarak kazandığımız zafer; halkımızın millî bağımsızlığını kazanma yolundaki birleşmiş gayretlerinin bir ürünüdür. Özgür ülkemizi yaratmakta olan; elde silah çarpışan ya da yeraltında çalışan Mozambiklilerin fedakârlıkları ve döktükleri kandır.

Bu yeni zafer, aynı zamanda, mücadelemize gösterilen enternasyonal desteğin büyük yükselişinin bir sonucudur. Bu, kardeş Tanzanya ve Zambiya halklarının ve yüce Afrika birliği hareketinin bir zaferidir. Bu, bizim tabii müttefiklerimiz olan sosyalist ülkelerin eşsiz desteğinin bir zaferidir. Bu, mücadelemizin bütün insanlığın yeni bir toplum için verdiği mücadelenin bir parçası olduğunu anlayabilen, demokratik ve sömürgecilik aleyhtarı güçlerin desteğinin bir zaferidir.

Topyekûn bağımsızlığa giden yolda tayin edici bir adımın yeni atıldığı tarihimizin şu ilham verici anında FRELİMO, Cephenin ilkelerini, hedeflerini ve stratejisini özümlemiş ve şu anda Zambezya'yı kurtarma mücadelesi içinde bulunan halkı ve savaşçıları özellikle kutlar. Ayrıca, mücadelemizin millî boyutlarını kavrayan, mücadeleyi yeni bir eyalete daha yaymak için büyük çabalar harcayan ve fedakârlıklar yapan Tete eyaletindeki yoldaşlarımızı da kutlarız.

Son olarak, birliği, kararlılığı ve çalışkanlığıyla bu yeni büyük zaferi inşa ettiğimiz bütün halkı kutlarız.

Yaşasın Rovuma'dan Maputo'ya kadar birleşmiş Mozambik halkı!

Yaşasın millî bağımsızlık!

Yaşasın Zambezya eyaletinde silahlı millî kurtuluş mücadelesinin yeniden başlatılması!

Ya hürriyet, ya ölüm!

Muzaffer olacağız!

nin'in proletarya diktatörlüğü teorisini derinleştirdi. Mao Zedung, proletarya diktatörlüğü altında sınıfların ve sınıf mücadelesinin var olduğunu ve proletaryanın her alanda mücadeleyi sürdürmesi gerektiğini ortaya koydu.

ÇKP, bizzat Mao Zedung'un 1966'da başlattığı Büyük Proleter Kültür Devrimi ile ülkede kapitalizmi geri getirmek ve Çin'i sosyal - emperyalizmin bir sömürgesi durumuna düşürmek isteyen Liu Şao-şi ve Lin Biao gerici kliklerini yıktı. Büyük bir siyasi devrim olan Büyük Proleter Kültür Devriminin etkisi bütün dünyaya yayıldı. Bu devrim dünya çapında Marksizm - Leninizm ile modern revizyonizm arasına kesin bir sınır çizdi. Gerçek Marksist - Leninist partilerin doğuşunu ve gelişmesini hızlandırdı.

ÇKP 1973'deki 10. Millî Kongresiyle Büyük Proleter Kültür Devriminin zaferlerini perçinledi. Bugün 800 milyonluk Çin halkı sosyalizmin inşasında coşkun bir şekilde ilerlemektedir

ÇKP ÖNDERLİĞİNDEKİ ÇİN, İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI ÜÇÜNCÜ DÜNYANIN SAFINDA

ÇKP'nin önderliği sayesinde Çin Halk Cumhuriyeti bugün dünya siyasetinde etkili bir sosyalist ülke haline gelmiş, emperyalizmin tecrit çabalarını bozguna uğratmıştır. ÇKP önderliğindeki Çin, iki süper devlete karşı mücadele veren üçüncü dünyanın yanındadır. Çin Halk Cumhuriyeti, iki süper devlet arasındaki bir dünya savaşı ihtimaline karşı halkları ve dünya ülkelerini uyarmaktadır. Çin, baş savaş kışkırtıcısı Sovyetler Birliği ve ABD'ye karşı, Batı Avrupa ülkeleri ve Japonya da dahil bütün ülkelerin birliğini sağlamaya çalışmaktadır. Çin Halk Cumhuriyeti, ezilen halkların ve sömürülen milletlerin millî kurtuluş ve devrim mücadelelerinin yanındadır.

ÇKP önderliğindeki Çin, hiç bir karşılık beklemeden ve devrime hizmet amacıyla dünya halklarına yardım ediyor. Çin, hiçbir ülkeden askeri üs, tesis, askeri veya siyasi imtiyaz istemiyor. Çin Halk Cumhuriyetinin ülke dışında tek bir askeri yoktur.

ÇKP, dünyanın diğer ülkelerindeki devrimcilerden mücadelelerini Çin'e tabi kılmalarını istemiyor. Hiç bir Marksist - Leninist partiye veya harekete karşı ağalık taslamıyor. ÇKP, çeşitli ülkelerdeki devrimlerin esas olarak o ülke devrimcilerinin ve halkının kendi çabalarının eseri olması gerektiği şeklindeki Leninist tezi uyguluyor.

ÇKP, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe, modern revizyonizme ve Troçkizme, Marksizm düşmanı her türlü akıma karşı verilen mücadelede, Türkiye de dahil bütün ülkelerin Marksist - Leninistlerinin yanındadır.

Türkiye proleter devrimcileri, ÇKP'nin zaferlerinden daima sevinç duymuşlar, ÇKP ile aynı safta yer aldıklarını her zaman belirtmişlerdir. Proleter devrimciler, faşist zulüm şartlarında hatta, sıkıyönetim mahkemelerinde bile enternasyonal kardeşliği ve dayanışmayı savunmuşlardır.

Aydınlık Yayınları'nın Sıkıyönetim Mahkemelerindeki konuşma ve dilekçelerini kapsayan «Faşizm Halkın Mücadelesini Durduramaz» adlı kitabında Doğu Perinçek şöyle diyor:

«Biz Türkiye İhtilâlci İşçi Köylü Partisi üyeleri, bütün ülkelerin proletaryasıyla ve Marksist - Leninist partileriyle, Marksizm - Leninizm, proleter enternasyonalizmi ve eşitlik temeli üzerinde dayanışma halinde olmakla gurur duyuyoruz. Başında Mao Zedung yoldaşın bulunduğu ÇKP ile, başında Enver Hoca yoldaşın bulunduğu Arnavutluk Emek Partisiyle ve bütün ülkelerin kardeş partileriyle, emperyalizme, kapitalizme ve modern revizyonizm ile Troçkizm, anarşizm gibi her türden Marksizm düşmanı akıma karşı aynı safta yer alıyoruz.» (Sayfa 24)

Kuruluşunun ellidördüncü yılında, Türkiye devrimcileri olarak, Mao Zedung yönetimindeki ÇKP'nin ve Çin halkının yeni zaferlerini selamlarız.

Mozambik Halkı Savaşmaya Cesaret Etti ve Kazandı

Mozambik halkı 11 yıl süren çetin bir silahlı kurtuluş mücadelesinden sonra, Portekiz sömürgecilerini dize getirdi ve 500 yıllık sömürge tahakkümüne son vererek bağımsızlığını kazandı. Yüzyıllardır büyük acılar çeken mazlum Mozambik halkı, FRELİMO'nun yönettiği silahlı mücadeleyle, yalnız sömürgecilere değil, onların gerisindeki NATO'cu emperyalistlere ve milletlerin kurtuluş mücadelelerini bastırmak isteyen revizyonistlere ve sosyal-emperyalistlere de ağır bir darbe indirmiş oldu. Mozambik halkının FRELİMO önderliğindeki mücadelesi bir kere daha gösterdi ki, silaha sarılmaya kararlı olan bir millet, başlangıçta zayıf ve güçsüz de olsa, mücadelede sebat ederse, zalim sömürgecileri yerden yere vurabilir ve zafere ulaşabilir. Revizyonistlerin iddialarının aksine, bir millet emperyalistlerle uzlaşarak ve onlara boyun eğerek değil, ancak onlara karşı yılmak bilmez bir mücadele sürdürerek zafere doğru ilerleyebilir. Revizyonist döneklerin iddialarının aksine, bir halk, emperyalistlere ve sosyal-emperyalistlere, onların lütuflarına güvenerek değil, ancak kendi gücüne güvenerek ve dünya halklarının ve proletaryasının desteğine güvenerek zafere ulaşabilir.

Bu sayımızda Mozambik halkının önderi ve FRELİMO Başkanı Samora Maşel'in, Zambezya Eyaletinde silahlı milli kurtuluş mücadelesinin yeniden başlatılması münasebetiyle Temmuz 1974'te yayınladığı Mozambik Halkına ve FRELİMO Militanlarına hitabeden mesajını yayınlıyoruz.

YAŞASIN MOZAMBİK HALKININ ŞANLI KURTULUŞ MUCADELESİ! KAHROLSUN SÖMÜRGECİLER!

Yoldaşlar, Yurttaşlar,

Portekiz sömürgeciliğinin vazgeçilmez millî bağımsızlık hakkını ısrarla ve gaddarca reddetmesi karşısında Mozambik halkı, ülkenin bağımsızlığını kazanmak için FRELİMO önderliğinde 25 Eylül 1964'te silaha sarıldı.

Millî mukavemetten daha yüksek bir aşama olan silahlı mücadeleye geçiş, kendi kaderini tekrar kendi eline alma imkânı sağlayacak bir girişimi başlatan halkın FRELİMO'nun bayrağı altındaki birliğinin bir sonucuydu.

Silahlı mücadele bir defa başlatılınca, ülkemizin bütün eyaletlerinden Mozambikliler, millî bağımsızlığın elde edilmesinin bütün amaç ve yöntemlerini halkın benimsediğini açıkça göstererek bu mücadeleye katıldılar. Bu arada, işgâl edilmiş bölgelerde militanlarımız, tehlikeler ve güçlükler içinde, inatla mücadelenin genişletilmesi imkânını hazırladılar.

Silâhlı mücadele Kabo Delgado, Niassa, Tete ve Zambezya eyaletlerinde silâhlanmış halkın büyük zaferleriyle başladı.

Ancak ikmâl meselesi Tete ve Zambezya'da askeri harekâtların durdurulmasına yol açtı ve harekât, 1964'ten 1968'e kadar Kabo Delgado ve Niassa'da merkezileşti.

Düşman kuvvetleri, esas olarak bu iki eyalette toplandı. Bu iki cephedeki yiğit halka karşı her türlü cinayet, şiddet ve katliama baş vurmaktan çekinmedi.

Tarihin onlara verdiği görevi kavrayan ve mücadelelerinin millî boyutlarını benliklerinde somutlaştıran militanlar ve kitleler, düşman saldırılarını kontrol altına aldılar, yavaş yavaş sömürgeci kuvvetleri etkisizleştirdiler ve yok ettiler. Böylece, kendi eyaletlerini halk savaşının genişletilmesi için destek üslerine dönüştürdüler.

Kararlı halkımız tarafından sıkıca kavrandığı ve FRELİMO tarafından yönlendirildiği için silahlarımız, topraklarımızı ve halkımızı kurtuluşa götürdü.

Bu yolla, malzeme üretiminin teşkilâtlanmasının ve iktidar organlarının kurulmasının şartları yaratıldı. Bundan sonra, geniş emekçi kitlelerin menfaatleriyle sömürgecilerin yerini almaya yönelen ve Kavandame - Simango - Gvenjere grubunun başını çektiği bir avuç yeni sömürücünün ihtirası arasındaki çelişmeyi yansıtan yeni bir mücadele başladı.

Çizgimiz, düşmanın kim olduğu hakkındaki doğru tesbitimize daha büyük bir derinlik kazandıran ve halkın özlemlerinin gerçek boyutlarını ve hedeflerini bize öğreten bu mücadelede çelikleşti.

Kabo, Delgado ve Niassa'da verilen siyasi ve silahlı mücadelede olgunlaşarak ve kitleleri seferber etme ve örgütlemedeki yeraltı çalışmalarımız sayesinde, Mart 1968'de halk savaşını Tete eyaletine yaymayı başardık.

Mücadelenin yayılması, ülkemizdeki emperyalist çıkarlarıyla ilk defa doğrudan çatışmamıza yol açtı.

Düşmanın tepkisi, artık şimdi daha sinsi ve daha alçakça bir hale gelen yıkıcı manevralarını ve daha barbar ve daha umutsuz biçimler alabilen saldırılarını yoğunlaştırmak oldu.

Ama bu manevralar ve saldırılar başarısızlığa uğradı.

Kabo Delgado ve Niassa'daki benzer mücadelelerde pişmiş FRELİMO, kitlelere ve militanlara, menfaatlerinin ne olduğunu kavrattı. Bu yüzden silahlı mücadele Tete'de kökler saldı ve gerici kuvvetler siyasi bakımdan silinip süpürüldüler.

Üç cephedeki bu çeşitlilikler gösteren sürecin bir sonucu olarak, milli kurtuluş mücadelesi 1970'de kesinlikle bir demokratik halk ihtilaline dönüştü.

Aynı anda hem güçlü «Kördüğüm» taarruz harekâtını ezmemizi, hem de düşmanın Zambezi ırmağı boyunca kurmaya çalıştığı askeri maniayı parçalayarak silahlı mücadeleyi ırmağın güneyine aktarmamızı sağlayan, emekçi kitlelerin siyasi mücadeledeki bu zaferi oldu.

Irkçı orduların desteklediği Portekiz sömürgecilerinin üst üste uğradığı yenilgiler, düşmanın, bir yandan kitleleri yıldırmak ve onları mücadeleden koparmak için terör ve katliam harekâtını yaygınlaştırırken, öte yandan da halkı toplama kamplarında toplama programını sistemleştirmesine yol açtı.

Hepsi boşunaydı. Mücadelenin gelişmesini durdurmayı amaçlayan toplama kampları, sömürge tahakkümüne karşı mücadele merkezleri haline geldi. Kitleleri yıldırmak bir yana, yerleşme merkezlerindeki gemi azıya almış baskı, halkın kendi ülkesini kurtarmak için mücadeleye daha faal olarak katılmasına yol açmaktadır.

Mücadele bütün eyalete yayılmış, bu rayı halk savaşının yeni bölgelere yayıldığı bir köprü başı haline getirmiştir.

Temmuz 1972'de, kurtuluş mücadelesi ülkemizdeki yabancı hakimiyetinin bir iktisadi ve stratejik sinir merkezi olan Manika e Sofala eyaletinde de başlatıldı.

Eyalette uygulanan insanlık dışı sömürü ve gaddarca baskı, askeri harekâtların çok hızla yayılmasına, kısa zamanda Manika e Sofala'nın ana noktalarına ulaşmasına, stratejik ve iktisadi ulaşım hatlarını felce uğratmasına sebep oldu.

Bu zaferler, FRELİMO'nun silaha sarılmış Mozambik halkı olduğunu, bütün halkımızın her alanda ve eksiksiz bağımsızlık kazanma kararlılığının sarsılmaz ifadesi olduğunu bir defa daha ispatladı.

Halkın bu arzusunu gerçekleştirmeye koyularak ve 1964'te tesbit edilen stratejik ilke olan mücadeleyi bütün ülkeye yayma ilkesini uygulayarak, şimdi yeni bir cephe açıyoruz.

1 Temmuz 1974'te kuvvetlerimiz Zambezya eyaletinde silahlı millî kurtuluş mücadelesini başlattılar.

Askeri müfrezelere ve mevzilere karşı ilk harekâtlar, büyük miktarda düşman savaş malzemesinin imhası ya da ele geçirilmesiyle sonuçlandı.

Mücadelemizin başladığı bölgelerde, FRELİMO'ya karşı koymak üzere sömürgeciler tarafından silahlandırılanlar, silahlarının namlularını isgalci birliklere yönelttiler.

Mozambik halkı, sömürgeciliğin şimdi baskı, aşağılama, sömürü ve katliamı ardına gizlemeye çalıştığı demokrasi maskesini açığa çıkararak, birliğini ve milli bağımsızlığını kazanmaya kararlı olduğunu bir defa daha ispatladı.

Sömürgecilerin Zambezya eyaletinde çevirdikleri bölgecilik ve kabilecilik tohumları ekme, ünlü PİDE (Portekiz gizli polisi) ajanları önderliğinde kukla siyasi ve askerî kuvvetler meydana getirme ve ırkçı çatışmalar yaratma dolapları, şimdi kesinlikle başarısızlığa uğramaya mahkûmdur.

Zambezya eyaletinde mücadelenin başlamasıyla, ülkeyi ve halkı kurtarma, demokratik hürriyetleri gerçekleştirme ve halk iktidarını kurma süreci, şimdi ülkemizin yeni bir bölgesinde ilerliyor.

Yüzbin kilometre kareden daha geniş bir alanı kapsayan ve iki milyona yakın nüfusa sahip bulunan Zambezya eyaleti, düşmanın stratejik düzenlemeleri bakımından seçkin bir yere sahiptir. Ülkemizin merkezî eyaletlerinden biri olarak, Mozambik'in kuzeyi ile güneyini birbirine bağlamaktadır ve batı bölgesiyle deniz arasındaki ulaşımın belkemiğidir.

Güney Afrika madenlerine ve plantasyonlarına insanların köle olarak sevk edildikleri yer, Zambezya'dır. Kopra, şeker, sisal, çay alanlarında iş yapan büyük sömürgeci şirketler, kitleleri barbarca sömürüyor. Eyaletin berilyum, tantal ve bizmut bakımından zengin yeraltı kaynakları, muhtemel hidrokarbon kaynağı olarak kıta sahanlığı ve balık avlama imkânları, kaynaklarımızı talan etmek ve emeğimizi sömürmek isteyen büyük çok-uluslu şirketleri daha şimdiden buraya çekmiştir.

Ülkemizin eyaletlerinden birinde daha, en yüksek tepelerde dalgalanan FRELİMO bayrağının yanında özgürlük ateşi tutuşturulmuştur. Sömürgeci vergilerin kaldırılması, şirketlerin tahakkümünün yıkılması, baskıcı, yabancı ve aşağılayıcı bir yönetimden halkın kurtarılması süreci önüne geçilmez bir şekilde başlatılmıştır. Şimdi halkın sömürgecilikten ve geleneklerden kurtulmuş yaratıcı insiyatifi, halk iktidarının kurulmasına yol açacak ve böylece halk kendi tarihi kaderi üzerinde tekrar söz sahibi olacaktır.

Yeni bir cephenin açılması ve uğradıkları yenilgiler karşısında, sömürgecilerin kitlelere karşı nefreti artıyor.

Bu nedenle, halkımızın kazançlarına karşı ideolojik ve askerî saldırının yoğunlaştırılmasına şahit olacağız.

Sömürgecilik, daima FRELİMO'da somutlaşan Mozambik halkının birliğini esas hedef olarak almıştır.

Onun bölücülük faaliyetinin baş aracı kabilecilik ve ırkçılıktır.

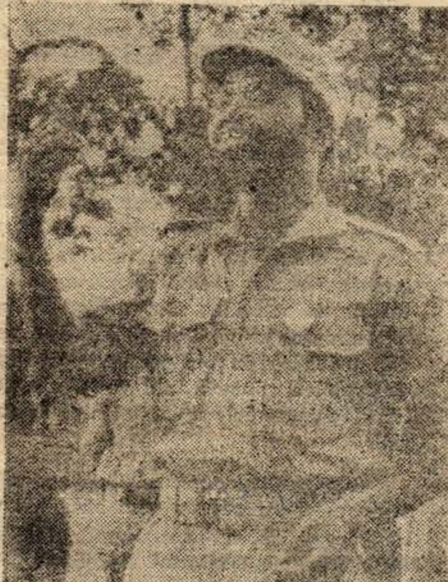
Sömürgeciler, kabileciliği ve bölgeciliği destekliyorlar ve aynı zamanda kabile ve bölge çatışmalarına karşı tek teminatın kendi varlıkları olduğuna bizi inandırmaya çalışıyorlar. Onların silahlandırdığı kuvvetler, ırkçı bir çatışma yaratmak için ellerinden gelen herşeyi yaparken, sömürgecilerin sözcüleri, sömürgeciler olmazsa Mozambik'in siyahlar ve beyazlar için bir kan banyosu olacağını göstermeye çalışıyorlar. Sömürgeci emperyalist saldırı savaşını bir iç savaş olarak sunmayı planlayan gücün ta kendisi, ülkemizin «kongolaşma»sına karşı tek koruyucunun kendisi olduğunu iddia ediyor.

Geçmişte olduğu gibi, şimdi de demokratik ve insancıl bir görünüm altında baskıcı, aşağılayıcı, sömürücü, katliamcı sömürgeciliğin tek bir amacı vardır: Kaynaklarımızı talan etmek ve emeğimizi sömürmek için hakimiyetini sürdürmek.

Her zaman olduğu gibi düşmanın dolaplarına, cinayetlerine ve saldırılarına, mücadelemizi hem yatay, hem de dikey bir şekilde sağlamlaştırarak karşı çıkmalıyız.

Mücadeleyi dikey olarak sağlamlaş-

(Devamı 11. Sayfada)

«Mücadelenin gelişmesini durdurmayı amaçlayan toplama kampları, sömürge tahakkümüne karşı mücadele merkezleri haline geldi. Kitleleri yıldırmak bir yana, yerleşme merkezlerindeki gemi azıya almış baskı, onların kendi ülkelerini kurtarmak için mücadeleye daha faal olarak katılmalarına yol açmaktadır.»
Samora Maşel, Frelimo Başkanı

«Bütün dünya halkları yürekli olsunlar, savaşmaya cesaret etsinler, güçlüklerden korkmasınlar ve dalgalar halinde ilerlesinler. O zaman bütün dünya halkların olacak, iblislerin hepsi yok edilecekler dir.» Mao Zedung
(Amerikan Saldırısına Karşı Leopoldville Kongosu Halkının Mücadelesini Destekleyen Bildiri)

«Yüzyılların biriktirdiği hınçla, emperyalizme, sömürgeciliğe ve ırkçılığa karşı mücadele eden Afrika halkları mutlaka zafere ulaşacak ve iblisleri yok edeceklerdir. Onlar, bizden çok uzak topraklarda savaşsalar dahi, halkımızın mücadele arkadaşı ve kan kardeşidirler.»
(TİİKP Davası Savunması'ndan s. 323)